

Дорога філологічна молоде Франкового університету!

Ярослав ГАРАСИМ
декан філологічного
факультету, професор

Від імені керівництва філологічного факультету і від себе особисто щиро-сердно вітаю Вас із Новим 2014, **Шевченковим**, роком та Різдвом Христовим!

Новорічно-різдвяні свята мають особливу етнокультурну ауру та ознаменовані непохитною вірою у здійснення найзаповініших мрій, у духовне та фізичне оновлення нашого недосконалого світу. Щиро сподіваюся, що попри складнощі і випробування, які приготувало для нас суперечливе сьогодення, Ваше майбутнє пройде під знаком любові, поваги і милосердя, буде сповнене чистими помислами і добрими справами! Ваш мужній мирний спротив на київському і львівському Свромайданах став запорукою невідворотності процесу українського державовотворення та поступового повернення незалежної України у демократичний простір європейської цивілізації. Складавши на відмінно іспит з національної зрілості та громадянської активності, Ви вже стали гідними лицарями листопадового чину та творцями нашої геройчної історії.

Тепла та затишку у Вашій оселі, миру та злагоди в родині.

З Новим Роком та Різдвом Христовим!

I знову про Європу

стор. 4-5

Вставай, мила моя,
вставай!

стор. 5-6

Філологи-футболісти:
міф чи реальність?

стор. 20-21

Легким
дотиком пера:
“Ранок на околиці”

стор. 20-21

“Угода про асоціативне членство України в ЄС – це перший крок нашої влади назустріч мрії українського народу бути насправді вільним, національно під часливим, європейським народом. Цей крок може стати найвидатнішою подією в історії України, якщо Угода буде ратифікована всіма парламентами країн ЄС і якщо наша влада реформує внутрішню українську політику. Кремль буде намагатися зберегти в Україні теперішню ситуацію, коли російська мова є фактично другою державною мовою в нас, а церква російська діє, як совітське КГБ. Вікторові Януковичу, якщо він захоче стати українським Президентом, доведеться передбудувати напу землю освіту й політику. Для нашої студентської молоді, яка тепер через антиукраїнську політику не одержує правдивих знань з української національно-визвольної історії, відкриється європейська Київська Русь і європейська наша козацька держава.

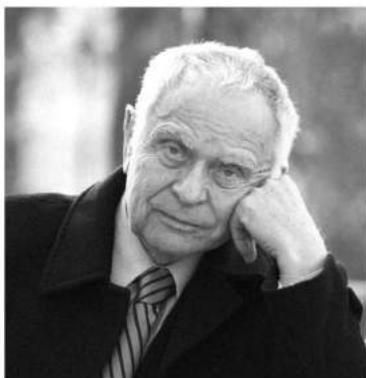
Коли Україна перебуватиме в родині європейських народів, для нашої молоді відкриються можливості навчатися в європейських університетах, а ця обставина дуже швидко змінить освітні програми в самій Україні. Не за кордоном, а вдома, на своїй землі, ми будемо одержувати світового рівня освіту з усіх галузей знань. Я вірю, що Україна як частина Європейського Союзу успішно змагатиметься із західними найвищими осягненнями в науці, адже навіть серед поневолених українців за давніших часів були генії, як наприклад, Іван Пулуй, винахідник променів X1, що їх називаємо рентгенівськими променями.

Для студентства України європінтеграційний процес – це насамперед кліч вивчати мови й університети Європи, але не покидати України, навпаки, треба жити її життям, піднімаючи його до стандартів світового рівня”.

Про студентські роки, улюблені книги, джерела натхнення, зміння бути політиком, принадлежність до УПА та ще багато цікавого – у розмові з поетом, перекладачем, літературознавцем та громадським діячем Дмитром Васильовичем Павличком...

читайте на стор. 2

... поч. на ст.1

— Дмитре Васильовичу, Ви закінчили філологічний факультет нашого університету. Скажіть, будь ласка, з ким із відомих сьогодні людей Ви вчилися на одному курсі. Чи проживали Ви в гуртожитку?

— Знаю, що Ви є одним із засновників Народного Руху України. Сьогодні більшість членів Народного Руху України відносяться до Вас як до патріота, який не відступає від ідеї незалежності України, але вони не знають, яким чином ви можете допомогти нам у цій справі.

— Бути політіком — значить добре знати, якими способами можна перемогти свого противника, морально й духовно слабшого, але фізично сильнішого від вас. Я з дитинства розумів, що належу до поневоленого, значить слабкого народу. Ще юнаком я зрозумів, що моїм обов'язком має бути патріотична поведінка. Я полюбив бути українцем, демонструвати своє українство піснею козаків та січових стрільців. У пістнадцять років я став стрільцем УПА, був готовий померти в бою за Україну. Але мій сотенний Спартан вигнав мене додому, сказав: "Іди в комсомол, але не забудь, де ти був!" Таким чином я навчився бути політіком. Я використовував комуністичну фразеологію про національну і соціальну рівність людей у дусі оборони української мови та культури від русифікаційного режиму в СРСР. Мої вірші "Коли помер кривавий Торквемада", "В кабінеті Леніна" та немало інших — це моя політична боротьба проти комуністичної партії, трохи закамуфльована, а трохи відкрита, яка мене не задовольняла, адже я мріяв про часи, коли має відбутися відкрите і не тільки словесне, а й збройне зіткнення з окупантами України.

Час Перебудови, проголошений Горбачовим, я вітав усією силою свого невбитого, але затиснутого російсько-комуністичним кулаком духу. Товариство української мови ім. Т.Шевченка, яке мені пощастило очолити, Народний Рух, котрий ми, тобто Михайло Горинь, Іван Драч і я, домовилися створити, — це лише почало.

ток боротьби за проголошення незалежності України. Тоді я зрозумів найголовніше правило поведінки політика, що вміє перемагати. Це правило каже: не діли, а об'єднуй навколо себе людей, які дотримуються інших поглядів. За Перебудови, коли український парламент складався з комуністів, хахлів та мислячих українців, я намагався — й робив це досить успішно — об'єднувати ворогуючу частину Верховної Ради, я не говорив із опонентами ультимативно, розуміючи, що час уже почав працювати на відновлення української державності. Отже, бути політиком — означає так само не підганяти подій, але знати куди йде час, передбачати потреби завтрашнього дня. Ніколи не вимагати, щоб дитина народилася скоріше, ніж це дозволяє природа.

— У Вашому інтерв'ю у щотижневику “2000” я вичитала для себе донедавна невідомий факт: ... я ж до речі, відсидів 8 місяців у тюрмі за те, що нібито був десь там у бандерівцях. Справа в тому, що де я насправді був — ніхто не зінав. А я в УПА був! Три місяці в 1945 році”. Що можете розповісти про свою приналежність до цієї армії?

— Я про своє перебування в УПА згадував у своїх поемах, написав вірш “Спартан” і зовсім недавно про це написав та опублікував поему “Сотенний Спартан”. Друкувалася в “Слові Прорві” та в газеті “Нація й держава”. Прочитайте. Я був стрільцем (псевдо Дорошенко), в рою Сорокатого, в сотні Спартана (пя сотня носила ім’я М. Колодзінського, командуючого українськими збройними силами Закарпатської України, який загинув у бою з угорсько-фашистськими окупантами Закарпаття 1939 року.

Разом з декількома своїми ровесниками, хлопцями зі Стопчатова, я приєднався до сотні УПА у квітні 1945 року. Тоді командуванню УПА здавалося, що американські війська, зустрівшись на території розгромленої

фашистської Німеччини з радянськими арміями, почнуть війну проти СРСР, звільнити Україну, а тому на Покутті і взагалі в Галичині та на Волині проводилася мобілізація молоді до лав УПА. Я рівався туди проти волі моєї матері й моєго батька, які плакали за щойно вбитим моїм братом, мріяв наздогнати в Німеччині зрадників України, які служили в гестапо і розстріляли моєго брата.

Сотенний Спартан виявився мудрою людиною. Він почув 9 травня 1945 р. по радіо, що американці та совєтські солдати обнімаються над Одером, отже, визволити Україну ніхто не буде. Він пожалів нас, хлопчаків безвусих (найстаршому з нас було вісімнадцять літ), наказав здати зброю і вернутися до школи, до книжок.

— Дмитре Васильовичу, Ви зробили великий внесок в українську літературу, в її історію, багато вклади в українську перекладацьку справу. Улюбленою книгою Івана Франка був “Кобзар” Шевченка. Можливо, це дуже банальне питання, та все ж, яка книга спровокає на Вас найбільше враження? Чи стала ця книга наріжним камнем, після якого Ви пішли в літературу?

— Я свій творчий шлях почав тоді, коли ще хлопчиком 9 березня 1936 року рекламиував у Народному домі Стопчатова поезії Т. Шевченка. Моя мати сиділа в першому ряду в залі, поруч із нашим священиком Корнелієм Бахталовським та найвидатнішим громадським діячем села Олексієм Томином. Мій старший брат Петро і старша сестра Марія порадили режисерові Шевченківського свята дякові Бесюкові взяти мене як дитину, що вже вміє читати і вивчити напам'ять поезії Т. Шевченка. Я рекламиував “До Основ'яненка” і “Заповіт”, мені аплодували, а я собі подумав, що міг би й сам такі вірші написати. Отже, почав я пробувати свої сили в поезії під впливом творів Т. Шевченка в дитячому віці. Ні-

чого в мене путьного не виходило, але я дуже любив виступати з декламаціями творів Т. Шевченка перед своїми земляками на різних національних святах. А далі вже в четвертому класі (то була вже радянська школа 1939 р.) я читав “Каменярі” І. Франка. У Коломийській гімназії (1942-43 рр.) я вивчав з великою охогою твори Т. Шевченка та І. Франка напам'ять. Твори Шевченкові з “Кобзаря” (точніше з розділу “Три літа”) я знав напам'ять майже всі, тому знав і поеми “Кавказ”, “Сон” і найголовніший твір Тараса “Посланіє і мертвим, і живим, і ненародженним”. Отже, поезія Т. Шевченка та І. Франка — це той наріжний камінь, з якого почалося мое літературне дихання.

Але точніше за мене на ваше питання може відповісти моя книжка, яку я видав на 80 році свого життя. Це книжка “Спочатку”. Я зберіг свої поетичні спроби з 40-х років ХХ ст. Тематика моїх перших поезій різноманітна. Вірш “Клятва” може вважатися головним твором. То вірш про вбивство моого брата Петра гестапівцями 1944 р.

— Ваша літературна творчість — багатство щирості, чуттєвості, глибини. Що надихає Вас до написання поезій?

— Доторк до краси, до болю, до чужого страждання, який не можу забути, надихає на писання

поезій. Кожен справжній поетичний твір — це драма, конфлікт думок і почувань. Геніальні поети цей конфлікт відчувають у боротьбі людини, роду, нації, людства проти смерті. Наши великі поети боролися проти смерті українського народу, а наши поетичні генії дивились далі і глибше — бачили ознаки смертності, тобто антилюдського духу в самій природі людини і писали про це.

— Усі знають Вас як видатного українського поета, літературознавця, перекладача, політичного та громадського діяча. Над чим працюєте зараз?

— Тепер я намагаюся зібрати свої інтерв'ю, статті, виступи, які публікувалися в Словаччині та в Польщі, коли я був послом України в тих державах. Хотів би видати свої сценарії до фільмів “Сон” і “Захар Беркут”. Дописати “Спогади”, написати ще одну поему про найдорожче. Не маю права говорити конкретно про задумане, бо те, що сказано надто швидким розумом, пропадає.

— Чи могли б Вы порекомендувати декілька книжок, що можуть змінити світогляд студента?

— Рекомендую студентам читати Сковороду, Франкові статті, зібрани в книзі “Будівничий української державності” (Видавничий Дім “Києво-Могилянська академія”, 2006), “Опіт” французького філософа Монтеня; українською вони є в перекладі А. Перепаді. Я вважаю Монтеня найвидатнішим мислителем Європи. Центральна думка його звучить у перекладі А. Перепаді так: “Хто навчився помирати, той розучився прислужуватись”. У російському перекладі краще: “Кто научился умирать, тот разучился быть рабом”. А взагалі кожна розумна книжка змінює світогляд людини. Начитана людина — це не та, що пишається своїм світоглядом, а та, що свій світогляд здатна збагачувати і змінювати.

Розмову провела
Ірина БАТЮК

21 жовтня 2013 року Львівський національний університет імені Івана Франка мав честь вітати у своїх стінах Прем'єр-міністра Нідерландів (2002-2010 років), голову Голландської коаліції зі сталого розвитку, професора управління, інституцій та інтернаціоналізації Університету імені Еразма Роттердамського, голову Міжнародної консультативної ради Роттердама та Німецько-Голландського форуму Яна Петера Балкененде. Відомий політик та економіст, видатний стратег та лідер партії Християнсько-демократичний заклик (ХДЗ), обираючи керівну посаду в уряді Голландії та ЄС, добре знається на всіх тонкощах у справі управління та європітрасії. Повчиться у нього нам дійсно є чому.

Зустріч відбулась у Дзеркальній зали за участі викладачів та студентів факультету іноземних мов та міжнародної економіки. Представив колишнього міністра його товариш, засновник "Львівської майстерні шоколаду" Володимир Дубовий, який запрошив усіх до активної та продуктивної бесіди.

У Львові, як і у ЛНУ ім. І. Франка зокрема, колишній Прем'єр-міністр Нідерландів побував уперше. Змоги здійснити подібний візит до того, по суті, й не було. Правлячи країною в період 2002-2010 рр. та будучи повністю зайнятим державними справами, Ян Петер Балкененде не міг займатися будь-чим іншим. У зв'язку з цим він змушеній був припинити викладання в університеті та громадську діяльність.

Зараз же п. Ян з превеликою радістю відвідує подібні інституції від США до Австралії та Китаю. Маємо честь вітати його в себе й ми. Попри наявність величезної кількості відзнак та посад, колишній Прем'єр-міністр виявився напрочуд відкритою та пристодушною людиною. Відразу ж закликав усіх до активного діалогу. Наголосив, що прагне не ли-

ше бути почутим, а й сам почути кожного.

Насамперед, пан Балкененде поцікавився, які асоціації викликає Європа в молоді. Почуті відповіді були однозначні та категоричні: це — цивілізація, союз, спільнота, технічний прогрес та цінності. Це ті аспекти європейського середовища й рівня життя, яких нам не вистачає і яких ми повинні прагнути. Сучасну молодь Ян Балкененде назвав "новою генерацією" й зазначив, що саме в наших руках наше майбутнє! Ми — лідери завтрашнього дня! Не можна покладатися лише на державу, треба й самому прагнути змін та докладати зусиль для їхньої реалізації.

Одне з важливих питань, розглянутих під час бесіди, — це вплив історичного минулого на сьогодення і на майбутнє. Говорячи про європітрасію, варто звернутися, насамперед, до її витоків та передісторії. Передумови створення ЄС почали закладатися ще в далекому 15-16 ст. із зародженням Ренесансу з його ідеями гуманізму. Це і стало своєрідним початком. За ним був ще цілий ряд різноманітних революцій (як християнських, так і політичних), утворення Королівства Великої Британії, конгреси, реформи, капітал Маркса, війни та їхнє припинення, підписання договорів тощо. Усі ці аспекти, без винятку, і є тим підрунтям, на основі якого, власне, і зародилась ідея об'єднання країн задля досягнення стабільності, миру та процвітання. Але це лише загальні та віддалені причини початку європітрасії. Більш конкретні передумови для зародження ідей про необхідність об'єднан-

ня європейського континенту виріли після Другої світової війни. Європа об'єднувалася через страх перед своїм комуністичним сусідом та й, до того ж, цьому сприяли жахливі наслідки війни.

Говорячи про діяльність ЄС, Ян Балкененде наголосив на двох основних помилках, що їх здійснив уряд. Першою з них, безумовно, була відсутність достатнього контролю за діяльністю та дотриманням правил учасників Асоціації, неправомірна поведінка та замовчування реальних фактів тощо; щодо другої, то тут варто відзначити занепад економічної системи країн-учасниць, що вкрай важливо.

Колишній прем'єр-міністр зазначив, що з початком економічної кризи Європа зазнала надзвичайно критичної реакції. Її звинувачували в усьому. Були й закиди, що безладна реакція європейських політиків на кризу показала їхнє цілковите нерозуміння того, як працюють фінансові ринки.

Але Європа засвоїла урок, усвідомила, як боротись із занепадом, та націлено спрямовує зусилля на два найважливіших фронти — бюджетну консолідацію та економічне зростання. "Економіка зросте, валюта стане стабільною, а ринок відновить свою звичну діяльність", — наголосив Ян Балкененде.

Лекція посла Яна Петера Балкененде виявилася справді надзвичайно глибокою та цікавою. Емоційний, динамічний тон викладу та важливість обговорюваних питань зробили своє: море задоволення та корисної інформації.

Щодо самого питання європітрасії, то ще одним із можливих шляхів подолання кризи в Європі є розширення контингенту Європейського Союзу, тобто продовження процесу розширення ЄС, який передбачав би входження й України до одного європейського політичного й економічного простору. Для пересічних українців, які не мають зможи

... СВРОПУ!

самостійно впливати на перебіг подій в країні, вступ нашої держави до ЄС особливо важливий, адже тоді для них відкриються нові можливості реалізації власних потенціалів. Переваги європінтеграції такі:

— економічні (забезпечення розвитку малого та середнього бізнесу, впровадження стандартів ЄС у виробництво, розширення міжнародного співробітництва у сфері туристичної та рекреаційної галузі, посилення ролі країни як енерготранзитної держави тощо);

— соціальні (формування середнього класу, реформування системи освіти, охорони здоров'я та соціального захисту, захист прав людини);

— культурні (поширення української культури в країнах ЄС та широкий доступ до інформаційного потенціалу).

Окрім переваг існують і недоліки європінтеграції. Зважаючи на значно більшу кількість переваг, на недоліки особливої уваги звертати не варто. Про них не можна забувати, аби уникнути помилок, але їх не можна керуватися ними в питанні вибору; вступати чи ні. Серед недоліків також виділяють економічні, соціальні та культурні;

— економічні (можливість переміщення в Україну шкідливого виробництва, втрата конкурентоспроможності в певних галузях, складність переходу на європейський рівень цін, що приведе до подорожчання товарів високої якості);

— соціальні (поглиблення демографічного спаду, проблема незаконної міграції та відтоку кадрів, ускладнення візового режиму зі східними сусідами);

— культурні (зближення суспільної моралі з нормами країн Заходу та позицювання ЄС як інструмента ідеологічного тиску на Україну).

Входження до ЄС є логічним прагненням України до цивілізованої правової держави та до розбудови демократичного суспільства. Це є своєрідний шанс перетворитися, нарешті, на стабільну державу. Проте не варто забувати, що одного прагнення замало і що внутрішні проблеми, які хвилюють Україну, впливають і на ставлення європейців до можливого нашого приєднання. Багато британців думають стереотипами 1990-х та асоціюють Україну лише з Чорнобилем, олігархами, мафією та корупцією. Також є страх, пов'язаний із привливом іммігрантів, можливих злочинців та терористів. Голландці проти приєднання України, бо пов'язують це прагнення з

бажанням турецької сторони європінтегруватись. Якщо дозволити Україні вступити до ЄС, то наступною стане й Туреччина, що призведе до поширення мусульманських канонів у Європі, чому явно не буде радий ніхто. Німеччина взагалі сприймає Україну тільки в контексті Росії, а із ситуацією в країні знайома лише поверхнево. Через надмірну кількість українських іммігрантів в Італії, італійці не надто прагнуть нашого приєднання, адже їм самим потрібні робочі місця.

Якщо ж говорити про чехів, поляків, болгар, то вони, навпаки, прагнуть якнайшвидшого приєднання України до Євросоюзу. Їх обурює те, що європейці можуть їздити до своїх друзів в Україну без віз, у той час як українці такого права не мають. Ставлення європейців до української європінтеграції може бути різним, але ми ж повинні бути твердими у своєму прагненні: справу зі вступом до ЄС потрібно довести до логічного завершення, сприятливого для України!

Марта ГОШКО

Вставай, мила моя, вставай, більшого вимагай!

Україна прокинулась. Сонна апатія тривалістю у дев'ять років моїй державі дуже наболіла. По горло сита щодennими порціями "цирих" обіцянок щодо максимального піднесення рівня життя, рівня економіки і після якіснось там рівнів, завбачливо прописаних у промовах дбайливих слуг народу, моя держава сказала:

"Досить!" І це "Досить", найменіші і найпотужніші з усіх слів непокори останніх десятиліть, луною відбилося у серці кожного українця, гідного сина своєї Батьківщини, не важливо, західного чи східного. Найголовніше тут — чітке усвідомлення, що далі так не можна, далі треба зовсім не так. Не дивимося на

чуже — лише повертаємо собі право на гідне майбутнє на рідній землі, аби без страху дивитися у "завтра", аби те завтра було таким, як захочемо ми, а не обікраденим, кинутим нам ніби з великої милості правлячої верхівки. Україна прокинулася і більше не боїться.

продовження на стор. 6

початок на стор. 1

... Сколихнулися. Ситуацію навколо непідписання президентом Угоди про асоціацію України з ЄС правомірно треба вважати останньою країлею в чащі, чи то навіть у величезному океані народного мовчання. Такий шлях, на жаль, характерний для нашого народу – нам обов'язково необхідний поштовх, і що потужнішим він буде, тим масштабнішими будуть результати. Тобто, щоб потім зробилося на добре, спочатку має бути зло. Величезне щастя, що українці все ж не забули: господарі тут вони, право вирішувати належить їм. У нашої нації завжди було щось таке, непід владне ніяким, навіть найжорстокішим утискам, ніяким придушенням. Щось, що вело де-коли настільки битими і кривавими шляхами, що, здавалося, вже не сила, але оте незгасаюче полум'я у серцях завжди доводило до світла у кінці. Це справжня, непідкупна любов до свого, рідного; почуття гордості за право називатися українцем, вдача, гартована роками боротьби, волелюбість і категорична відмова схилятися перед будь-ким. От і зараз ми вкотре довели собі і світові: "козацька кров пульсуює і гуде".

Разом – сила. Бракує слів тоді, коли бачиш, що Майдан – одне нероздільне ціле – дихає в унісон, з одним серцебиттям, зі спільними надіями і вірою, підсиленими в сотні і сотні разів. Саме тим людям, які стоять на вулицях, які готові обороняти долю країни до останнього, і звучить "Героям слава". Нічого, крім іронічної посмішки, не заслуговують повідомлення російських ЗМІ чи

навіть українських провладних телеканалів про проплаченість Євромайдану. Хай собі говорять, бажання у будь-який спосіб не втратити контроль – одне з найголовніших при страху і паниці. Той, хто хоч раз прийде і стане поруч з такими ж громадянами своєї держави, як і він сам, хто відчує те, що відчувають тисячі навколо, ніколи в житті не поведеться на таку низьку брехню. Але, якщо на нісенітниці з телекранів ще якось можна не звертати уваги, то події суботньої нічної "зачистки" Майдану українці ніколи і нізансу не повинні забути. Тому що напали на дітей. Тому що напали потайки, підло, вичікуючи момент, коли цього найменше сподівалися. Тому що керувалися не елементарними людськими почуттями, а звірячими інстинктами. Те, що в заціпнення ввело всю цивілізовану світову спільноту, остаточно відкрило очі народу. Багаття розростається і розростається, досягнувши вже таких масштабів, що власникам злочинних наказів легше просто самих себе поспіти в дурні, перекидаючи із посмішкою вину з одного на іншого, зовсім як "ти квач", і з острахом ховати-ся по кутках, третячи перед тим, що спинити вже не в силі.

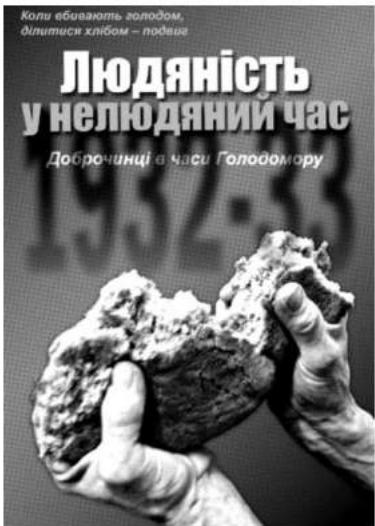
Модель нового життя тільки народжується. Чи не найважливіше те, що носіями ідей є молодь – світлі голови, не затуманені примарами радянської мінувшини. Студентство – це та величезна рушійна сила, яка тільки в результаті останніх по-дій зрозуміла всю повноту свого значення у справах національних. Людину, яка виросла в незалежній державі, де можна вільно

говорити, мовчати ніхто не зумується. У студентів немає страху, який разом із іншими проблемами періоду розвалу СРСР і встановлення незалежної держави дістався старшому поколінню у спадок. Живий приклад – усе, що відбувається, бо першими, хто відреагував на діяння влади, були саме студенти. Ті, хто дивиться на свій народ із висоти тронів, собою ж побудованих, не догляділи настільки потужного потенціалу, який зовсім не зник, як вони собі думали, а просто тимчасово притих, чекаючи влучного моменту для вибуху. У тих, хто хоче будь-що зламати український опір, є вже дуже серйозні причини для хвилювання: наш студент не віддасть нікому ані своєї мови, не проміняє на чужу своєї культури, не проковтне пусту балаканину. Наш студент знає, що може, і обов'язково цього досягне, бо він не один: тут безліч однодумців, об'єднаних спільною метою.

Головне – не перегоріти! Ніхто ні кому не обіцяв, що буде легко. Зараз, безсумнівно, настав переломний момент для України: народ і народні обранці непримирено по різні сторони барикад. Аби не допустити повторення 37-го і 63-го років, необхідно дійти до переможного для нас завершення. Максимально мобілізувати всі свої сили і в жодному разі не залишатися пасивним – бажане "завтра" не створиться саме по собі. Хіба ми покоління Інтернет-войнів? Нас такими роблять, бо комусь вигідно, щоб ми такими були – сірою масою без власної позиції. Прийшов час не мовчати, а кричати на цілий світ про ті реалії, які необхідно негайно ліквідувати: незалежна Україна у теперішній момент не потрібна тим, хто нею керує. Як не нам, то кому ж належить захищати матір? Коли всім народом дмухнути, то буде ураган.

Ірина ЮРКОВСЬКА

23 листопада Україна й увесь світ вшановують пам'ять жертв Голодомору 1932-1933 років. 2013 рік став 80-ю річницею трагедії їй уже вкотре, запаливши свічку, ми згадуємо всіх невинних людей, котрі стали жертвами комуністичного режиму. Мільйони понівечених душ та зламане майбутнє. Трагедія, що зрубила надзвичайно велику кількість людських життів, звуться Голодомором.

Лихо охопило значну частину України: Запорізьку, Донецьку, Одеську, Кіровоградську та Миколаївську губернії. Насамперед, голод спричинили політичні чинники, адже він був не випадковим явищем природного чи соціального походження, а наслідком цілеспрямованого терору голodom, тобто геноцидом. Історики навіть не можуть назвати більш-менш точну кількість людських жертв Голодомору. На думку дослідників, у цей період в Україні померло від голоду від 7 до 10 мільйонів осіб. Наслідком стало зникнення не тільки великого прошарку заможних селян, але й цілих поколінь землеробів. Було підірвано соціальні основи нації, її традиції, духовну культуру та, безперечно, самобутність українського народу. Голодомор 1932-1933 років залишається не-

загеною раною в історії України. Безжалісний комуністичний режим намагався стерти генетичну пам'ять народу, викорінити думки і сподівання нації на незалежність та власну державу. Проте, український народ не здався: навіть коли людина ламалася фізично і психічно, її доводили до крайньої межі, коли забирали останню крихту хліба, в очах українця все ж жевріла та маленька іскорка — надія.

У 2009 році Український інститут національної пам'яті започаткував Всеукраїнську акцію "Людяність у нелюдяний час". Метою акції стало вшанування людей, котрі у важкі часи Голодомору простиагали руку допомоги тим, хто був на крок від смерті. На адресу інституту одразу почали надходити сотні листів від очевидців подій, від врятованих і навіть від самих рятівників. Саме ці матеріали: листи, спогади, свідчення — стали основним фундаментом створення численних збірників. Про один із таких збірників хочу розповісти вам, любі читачі.

Оточ, 18 листопада 2013 року в пам'ять про всіх, хто постраждав від Голодомору, в книгарні "Є", що на проспекті Свободи, відбулася презентація книги "Людяність у нелюдяний час". Варто зазначити, що подія відбувалася в рамках проекту "Історичні діалоги". За цю ґрунтовну працю взялися упорядники книги Володимир Тиліщак і Вікторія Яременко. У вступному слові вони висловили ширу вдячність Громадському комітету із вшану-

вання пам'яті жертв Голодомору — геноциду 1932-1933 рр., інституту пам'яті репресованих та співкоординаторам Івану Васнюку й Ігорю Юхновському, за сприянням яких книга побачила світ. Тут подано інформацію про тих, хто робив добро в ліхі часи Голодомору. Це особи, які, попри страх і біль, не злякалися, не втратили благородства і простягнули руку допомоги приреченим.

"Люди сприймали чужий біль, чуже горе, як власне, і, відриваючи останню крихту хліба від себе, ділилися з іншими, рятуючи їх від голодної смерті", — говорить пан Володимир.

Не можу не розповісти про атмосферу, що панувала впродовж заходу. Щирі привітання, настанови та пропозиції, "живе" обговорення, хвиля позитиву — все це панувало під час презентації. Присутні мали можливість дати питання авторам книги, оскільки дійство відбулося у формі дискусії. Зустріч завершилася бурхливими оплесками та словами подяки авторам книги.

"Ця книга — лише перший крок у шляхетній справі відновлення і гідного вшанування пам'яті тих, хто був і є прикладом людяності у нелюдяний час. І така робота, ми впевнені, буде продовжена. Дякуємо всім небайдужим, які прикладали зусиль для того, щоб книга побачила світ", — говорить Володимир Тиліщак.

Від себе лише додам: "Не забудьте й ви запалити свічку пам'яті, особливо у своїх душах!"

Ольга НАДІЛЬНА

*“І так, як вмієш ти,
ніхто не вміє.
Талант цей
жоден в тебе не вкраде.”
Іринка Сидорович*

Слово — це те, з чого починається світ, чим творився й чим живе. Наймаїстерніші володарі слова володіли та керували світом, їх любили та їх боялися, але вони творили, натомість залишаючи сліди на непостійному піску часу. Вміння володіти словом приносить найкращі плоди, але потребує неабиякої праці, неймовірної старанності та самовіддачі. Лише сильні здатні пройти крізь терен труду і здобути бажаний лавровий вінок.

Слово “митець” не має жодного чіткого визначення, ніхто не знає, яким він має бути. Відомо лише, що мистецтво — це те, що йде зі середини, те, що відчуває людина, її внутрішній стан, отже, кожен може вважатися митцем. Але в безперервному потоці інформації, нестримному русі життя, при мимовільних змінах суспільства важливо не лише не розгубити себе, а й оточити себе чимось вартісним, цікавим та прекрасним.

Познайомитися з прекрасним кожен охочий мав змогу в кафе “На розі” 23 жовтня на літературнику “Salve”. Тепла атмосфера в поєднанні з авторською поезією викликали у відвідувачів приемні почуття, бажання, збуровали мрії, думки й уяву. На цьому вечорі звучала як поезія, так і проза. Автори декламували власні твори з неймовірним трепетом, та, мабуть, страхом перед тим, як публіка сприйме їхні твориння. Хтось читав надзвичайно артистично, час від часу підймавши голос та варіюючи з тоном та інтонацією, хтось читав спокійно, тихо і так, ніби читає собі, тим самим показуючи, що для слухачів відкритий його власний світ. Хтось звертав увагу на глобальні

речі, хтось відкривав інтимне, однак всі зачитані твори були вартісними. Кожен із них відкривав нове, презентував щось неповторне. Час від часу плинність поезії та прози переривалася музикою, яка здimalася високо попід стелю та падала в серця присутніх.

На літературнику було чимало визнаних письменників, чий думки давно живуть книжками, та дихають на поличках книгарень, також було багато невідомих, ще не визнаних митців. На цьому вечорі читала свої вірші **Ірина Мулярчук** — студентка 4-го курсу філологічного факультету нашого університету, авторка збірки “Рефлексії з яблуками. Словник спокушеної”. Її вірші торкали найпотаємніші струни душі, адже вони — це творіння найінтимнішого та найпрекраснішого, нове життя одного з найдавніших почуттів — кохання.

Зачитував свою прозу **Іван Байдак**, таку ніжну й водночас таку сильну. Від його голосу та від мелодії його слів серце тріпіло в грудях, а осінь особливо тонко створювала фон цьому читанню.

Також на фоні осені з вогняно-рудим волосся зачитувала пориви своєї душі **Іринка Сидорович**. Ця юна поетка подає великі надії, адже її твори неповторні, її твори насычені, її твори

захоплюють. Під кінець свого виступу Ірина розірвала тишу після прочитання віршів своїм дзвінким голосом, який під звуки гітари хвилюю прокотився по залу, а за собою потягнув хвилю гучних аплодисментів.

Поміж творами, акомпанементом яких була тиша, звучали вірші, яким акомпанувала гітара, тамтам та скрипка. Виступаючи, гурт “Делікатно про...” змусив розчулитися всіх присутніх у залі, звуки гітари, співзвучні з чудовими голосами вокалістів, примушували всіх вірити в кожне проспіване слово, в кожний зіграний акорд та в кожний звук, який з'являвся, коли пальці впевнено торкалися напружених струн.

Під кінець вечора організатори літературника дали початок словесній естафеті: в зал вони пустили аркуш паперу, на якому в розмірі коломийки був записаний двовірш, після чого цей двовірш кочував від одного поета до іншого, від одного відвідувача заходу до іншого, тим самим об'єднав всіх присутніх на вечорі.

Слово — це рушійна сила, яка здатна змінити людей, поєднати щось прекрасне та потворне. Слово — це те, з чого все почалось, і це те, що здатне все зруйнувати.

Марта ХАРКО

У четвер вечір сам по собі був дуже магічний: дивовижна погода, неймовірний колір неба, осіннє повітря, яке так й обіймало всіх людей. Та все найцікавіше було ще попереду. На шосту годину було призначено зустріч одного з найактивніших літературних діячів сучасності — Мар'яни Савки та її прихильників.

Темою вечора була нова збірка поетеси "Пора плодів і квітів". Мар'яна Савка відома не лише як поетеса, а ще й як дитяча письменниця, співзасновник "Видавництва Старого Лева". Сами ж презентація проходила у крамниці "Книгарня Є".

Спочатку нікого не було видно, окрім поодиноких обличів людей, які сиділи в задумі або в передчутиг чогось чарівного. Де-кілька хвилин потому шанувальники вже тихо-тихо перешіптувалися, ділячись своїми думками, очікуваннями та поглядами на творчість поетеси.

Сама письменниця зайшла до зали під оглушливі оплески. З посмішкою та авантюрними іскорками в очах, Мар'яна Савка розпочала свою презентацію, одразу наголосивши, що вона при-

сутня лише як поетеса, а не як казкар або редактор видавництва. Презентація проводилася у вигляді діалогу між читачами та письменницею: ставили питання, звучали відповіді, лунали жарти, обмін побажаннями та думками. Власне збірка містить старі вірші (без жодних виправлень або переробок). "Усі вірші в різні часи були створені з однаковою теплою, тому вони не потребують чогось додаткового, як інші твори". Та багато з віршів існують близько двадцяти років і закарбувалися в людських душах саме у тому вигляді, який був первинним.

Здебільшого збірка є, так би мовити, підсумком цього періоду життя письменниці: "Я жила, дорослішала, ставала сильнішою, розумнішала... Це віддзеркалення всіх людей, усіх подій, що були в моєму житті або е і донині". Шкаво, що чимало читачів запищували саме про причину того, чому здається, що автором віршів є чоловік (так звані, "пацанські" вірші). Виявилося, що поетесі дуже цікаво бачити себе та інших жінок очима чоловіка, бо лише тоді помітно чимало фактів, які вислизують з "жіночого" ока, але не від "чоловічого". Не менше

спогадів було про подорожі шанованої письменниці, зокрема про перебування в Бостоні. Мар'яна відзначила, що стала почувати себе поетом саме з часів выходу першої збірки.

"Вірші живуть своїм життям: мандрують, вселяються в чийсь серця, спонукають їх на щось величне, тому не можна робити велику кількість примірників, це просто неправильно".

Завершення зустрічі було пов'язане з ворожінням на віршах. Прихильники називали сторінки, рядок, а поетеса читала їм прогноз. Виходило щось дивовижне. Це була гра, але гра настільки духовна, настільки яскрава, що запам'яталася всім. Після цього відбулася автограф-сесія.

Завдяки таким простим, без будь-яких табу запитанням, атмосфера зустрічі була подружньому теплу. Виникло відчуття, що перед нами один із читачів розповідає про своє бачення віршів Мар'яни Савки. В англійській мові є дієслово "chinwag", яке означає легку присмну бесіду. Думаю, саме так ми й провели цей вечір, казково та невимушенено.

Микита МИРОШНИКОВ

**“Хоч які великі жертви –
боротьба конечна”.**
Степан Бандера

Великі подвиги творять великих людей. Воїстину велетом історії є Організація українських націоналістів. Загорівшись ідеєю незалежності та соборності України, відважні українські діячі науки, культури та просто небайдужі люди створили Організацію (саме організацію, а не партію) українських націоналістів, метою якої було піднесення національної свідомості посеред поневоленого окупаційними режимами СРСР та нацистської Німеччини народу, створення вільної, не розділеної поміж двома політичними гігантами, суверенної держави з власним народом, з його волею, з величиною історію та глибоким корінням: *“Коли поміж хлібом і свободою народ обирає хліб, він зрештою втрачає все, у тому числі й хліб. Якщо народ обирає свободу, він матиме хліб, вирощений ним самим і ніким не відібраний”*, – Степан Бандера.

ОУН виникла 3 лютого 1929 року внаслідок об'єднання Української військової організації та студентських націоналістичних спілок. Як і будь-яку інакодумну організацію, влада СРСР переслідувала ОУН, її діячів уважали колабораністами, а саму організацію – ворожою, такою, яка заважає Радянському Союзу будувати “світле майбутнє” і несе неабияку загрозу для народу. Тому спочатку ОУН діяла не надто радикально і з часом розділилася на два табори: ОУН-м (діячі та члени ОУН, які підтримали Андрія Мельника у виборі союзника в боротьбі з СРСР) і ОУН-б (керівником якої був герой України Степан Бандера). Останній у боротьбі з “драконом” Радянського Союзу обрав співпрацю з гітлерівською Німеччиною, тоді як табір ОУН-м вирішив боротися тільки власними силами. Пізніше обидві групи ОУН пішли у підпілля, де власними силами боролися з двома окупантами. За

сприяння ОУН-б була створена Українська повстанська армія – озброєне крило ОУН, – яка боролася за волю та незалежність України.

Бійці УПА відомі своїми відважними подвигами, нерівними боями та ретельно продуманими операціями. Боротьба Української повстанської армії вважається частиною визвольного руху в Україні 1920-1950 рр. Історична оцінка її дій різна: хтось вважає упівців борцями за незалежність, хтось – німецькими колаборантами. УПА – невід'ємна героїчна частина української історії, її дії воїстину великі. В Україні офіційно святкують день створення УПА 14 жовтня, що припадає на свято Покрови Пресвятої Богородиці. Відомо, що Пресвята Богородиця – це покровителька українського козацтва, тому недарма було обрано цю дату як дату ушанування УПА.

Ушанування відбувається як на державному рівні, так і на локальному. На честь борців УПА ставлять вистави, присвячені їхній боротьбі, відкривають виставки митців, які боролися у підпіллі, відправляють Служби Божі в їхню пам'ять та намагаються донести всім величність та важливість святої боротьби, високих ідей і показати твердість та незламність їхнього духу. Такими заходами, присвяченими пам'яті бійців ОУН-УПА, були: вистава “Нескорима” та вечір пам'яті, присвячений митцям – учасникам підпілля, – “Музу священного геройзму”.

Боротьба за волю України відбувалася протягом усього періоду становлення нашої держави, національну свідомість будили генії слова – Тарас Шевченко, Іван Франко, своїми діями до боротьби надихали Богдан Хмельницький, січове козацтво, Українські січові стрільці, Степан Бандера, Роман Шухевич, Тарас Бульба-Боровецький, Андрій Мельник та інші борці за волю України. Ця боротьба продовжується і тепер, проте не так відкрито та не такими радикальними методами. Воля України, її мова та історія підпадають під неабияку загрозу знищення та забуття у плинності історії. Історична правда дуже часто прикривається вуаллю вигаданих чи перебільшених фактів, а імена деяких історичних персонажів просто зникають зі сторінок підручників та не лунають з екранів телевізорів. Не можна забувати шлях до волі, незалежності та соборності України. Варто пам'ятати історію, щоби не повторювати помилок, адже як казав Лоренс Штер: *“Історія змушена повторюватись, тому що ніхто її не слухає”*.

Воїстину велети здатні творити історію і боротися в ім'я високої ідеї.

Марта ХАРКО

Бійці УПА та діячі ОУН – не лише захисники державності України, не лише борці за волю й справедливість, не лише герої, а й митці. Їхнє мистецтво полягало як у володінні зброєю та створенні вогнепальних симфоній в ім'я України, так і у володінні пензлем та пером.

16 жовтня в актовій залі ЛНУ ім. І. Франка відбувся вечір пам'яті "Муза священного геройзму". Цей вечір був присвячений бійцям підпілля Нілові Хасевичу, Мирославу Кушніру та Маркові Boehslau.

Першим мав слово мистецтвознавець, член Національної спілки художників України, професор Роман Яців. Його слово лунало про героя українського підпілля, художника-графіка Ніла Хасевича. Будучи талановитим митцем, Ніл Хасевич під час Другої світової війни йде в підпілля, стає одним із його чинних командирів, ідеологом україн-

ського націоналізму та малює агітаційні плакати. В ім'я своєї держави він творив, в її ім'я боровся, в її ім'я й помер, підірвавши себе гранатою в бункері. Усе його життя поміж пострілами та вибухами говорила муз...

Також музя не покидала й поетів підпілля – Марка Кушніра та Мирослава Boehslau. Про що говорили їхні музи відомо лише їм, але що вони подарували цим музам, відомо й нам зі слів доктора філологічних наук, професора Львівського національного університету імені Івана Франка Любомира Сеника. Великий шлях довелось їм пройти, багато побачити. І тепер, через призму часу, через образи з їхніх творів ми бачимо, що ці поети йшли не самі, вони мали вічних своїх секундантів – музы. Поетам підпілля була притаманна відвага, віра у майбутнє, неймовірна хоробрість та геройзм. Відомо, що Мирослав Кушнір віддав свої рукописи 15-річній дівчинці зі словами: "Збережи

для нашадків".

Коли зброя говорить, музи не мовчать. Вони говорять поміж кулеметних черг, під час заміни магазину, в холодних окопах, у бункерах... Твори, які дарували музи митцям, висвітлювали всю глибину українських звичаїв, обрядів, українську душу, національну боротьбу та загиблювались у християнські традиції. Саме це й було їхнім покажчиком у житті, їхньою метою та підтримкою.

Усі слова захоплення час від часу переривалися виступами чоловічого хору "Прометей" та хореографічними замальовками ансамблю "Фентезі".

Покидаючи актову залу, глядачі були твердо переконані, що ОУН-УПА – не лише бійці, герої, а й душевні митці, яких супроводжували прекрасні музи.

Воїстину велети могли творити поміж куль. Тому для них пам'ять і шана народу.

Марта ХАРКО

"Не відмовлялась від сина..."

Вистава "Нескорима" – це драма, приурочена річниці створення Української повстанської армії. Попри те, що Покрова, день, коли традиційно відзначають День УПА, була тиждень тому, людей було багатенько. З поміж облич студентів інколи можна було помітити задумливі погляди зрілих людей, які прийшли віддати належне учасникам УПА та отримати певний інтелектуальний заряд.

Драма (без антракту) відбувалася на сцені Палацу культури імені Гната Хоткевича. Спершу все було традиційно: вхід, черга, квитки, відкритий корінець, пошук ряду та місця, огляд залу та очікування самого виступу. Нарешті світло зникло, всі затихли, і чоловічий хор розбив тишу своїми магічними голосами.

Усі події у виставі відбуваються в повоєнні роки. Дійство

починається з молитви матері до Пресвятої Богородиці за здоров'я синів та за їхнє повернення. У виставі майже не фігурують імена геройв: мама, тетя, газдиня, син, брат, комісар-НКВДешник, що посилює ефект реальності, бо за акторами стоїть більша річ, ніж вони самі – їхній образ. Образ, що і несе в собі силу, яка здатна викликати емоції, тим паче емоції пов'язані з однією з найгостріших та найактуальніших тем в Україні. Пізніше мати обіймає своїх дітей, але через деякий час один з них гине за святу, гідну справу – визволення та становлення незалежної країни.

І тут постає дилема: мати не може змиритися з утратою сина, але як мати-країна вона розуміє, що це найдорожча ціна за найвищу мету. Тобто трагедія будь-якої війни відбувається не лише на фронти, а й в оселях рід-

них, де немає зброї – гвинтівки або багнета, – а є власні сили, сльози, молитви та думки.

Не хочеться робити переказ всієї вистави, бо вона дуже схожа на новелу: коротка, яскрава, глибока, разюча, тримає увагу протягом всього часу та має дивовижну розв'язку. Оплески не віщували доволі довго. Глядачі аплодували стоячи, увесь зал був пронизаний вогнем незламного духу, хоча це був лише театр. Хто б міг подумати, так? Але настірій, безумовно, був піднесений.

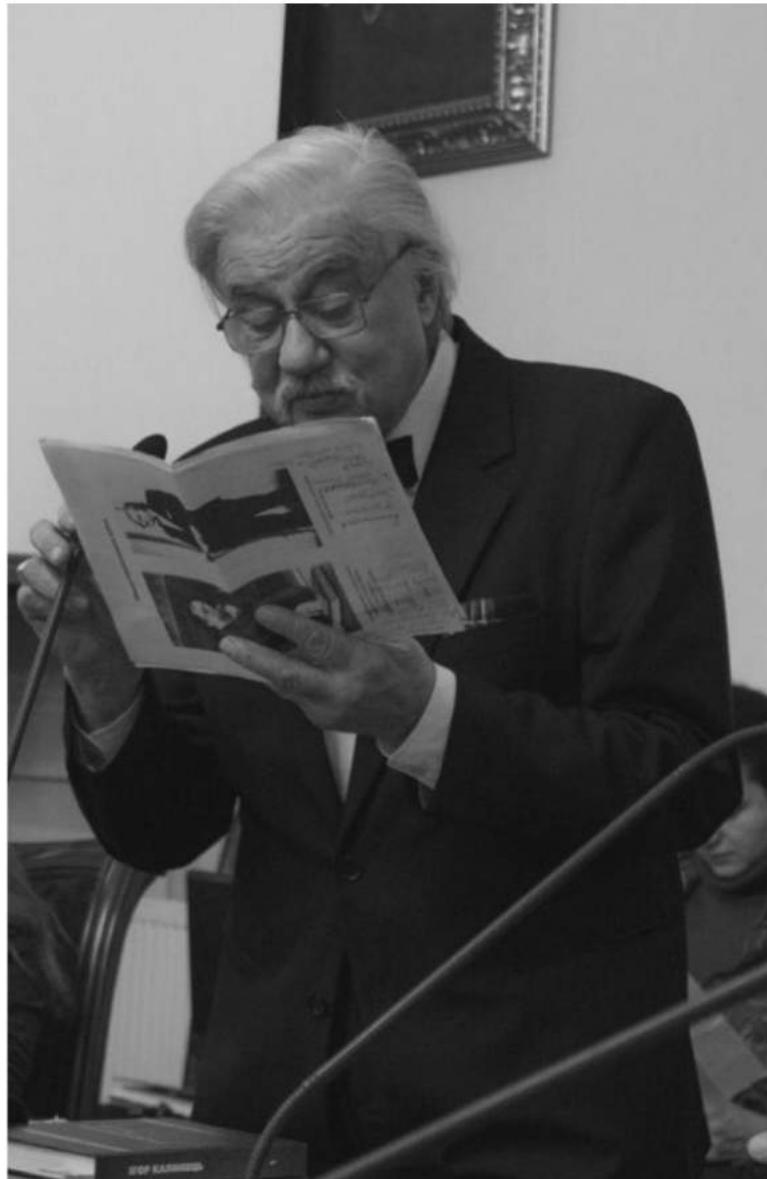
Завершилося все трішки банально: вихід, натовп, дівчата першими, хлопці наступними, свіже повітря. Вже було темно та свіжо, проте я певен, що ніхто не змерз, бо всі ми мали ті вогнища незламності та єдності. Сподіваюся, що вони не згаснуть.

Микита МИРОШНИКОВ

У межах святкування Дня української писемності та мови, що проходило 7-8 листопада, студентство Франкового університету мало змогу відвідати зустріч із людиною, яка залишила значний слід на довгому і нелегкому шляху до самоствердження української ідейності. Ігор Миронович Калинець – поет і прозаїк, один із чільних представників “пізньо-шістдесятницької” генерації і дисидентсько-самвидавного руху – провів лекцію, приурочену тематиці свята, поділившись зі слухачами власною життєвою позицією та біографічними спогадами.

“Тепер я рідше ходжу на зустрічі – мабуть, ускладнилося життя і для молоді, і для мене. Але я радий, коли мене запрошують у місця, де є юні слухачі: в усякому разі мені здається, що можна знайти контакт із молодим поколінням. На сьогоднішній зустрічі не хочу підміняти викладачів літератури, які вчать студентів української словесності. Розповідатиму свою історію”, – говорить Ігор Миронович.

Атмосфера повного взаємопророзуміння між слухачами і промовцем, що заповнила залу вже у перші хвилини зустрічі, не розвивалася ще довго після завершення. Багаж знань, набутих власним досвідом шановного гостя, його вміння поділитися ним із свідомими студентами, а також бажання цих студентів передніяти ті знання, укупі створили саме той загальний настрій усім присутнім, який пробуджує бажання до змін, удосконалення і динаміки. Відомо, що одним із перших суджень, котре свідчить про успішність і результативність будь-яких діянь, є живий інтерес і зацікавлення в очах усіх присутніх. Тому можемо сміливо говорити, що жодне слово, котре пролунало

в залі, не залишилося непочутим.

Темами лекцій були історія славетного співця Митуси, шістдесятництво і самвидав. Розповіді постійно ілюструвалися цікавими історіями й уточненнями, прикладами із поезії чи прози, відтак, слухачі мали чудову змогу ґрунтовно розширити поле своїх знань. Деякі вірші Ігоря Мироновича зачитували студенти філологічного факультету. Задати питання гостеві міг кожен із при-

сутніх, що позбавило зустріч строгих офіційних рамок і перевело її в русло живої розмови.

Власною думкою не тільки про День писемності, але й про місце та статус мови і літератури в сьогоднішньому суспільстві загалом Ігор Калинець поділився з нами у невеличкому інтерв'ю.

– Ігорю Мироновичу, на Вашу думку, чи є святкування Дня української писемності та мови сьогодні достатньо маси-

— Я вважаю, що це свято повинно бути важливим і охоплювати широкі маси. Звичайно, хотілося би, щоб воно стало державним, повноцінним святом, бо святкування Дня рідної мови є засадою державності. Без мови немає нації. Не віддати належне тому, що найбільше цементує народ, було би злочином. У звязку з тим, що ми маємо не зовсім свою державу, якою керують люди, котрим наша мова чужа, звичайно, це свято не стає таким, яким воно мало би бути. Тішить те, що я бачу ентузіазм у першу чергу в молоді, що є надважливим. Ім дістается у спадок наша мова, і від того, як вони будуть до неї ставитися, її плекати і з нею поводитися, залежить майбутнє не тільки мови, а майбутнє їхнє, і народу, і держави.

Ставлення нового покоління, вихованого у ХХІ ст., до питань національного значення зазнало суттєвих змін?

— Можу сказати, як ми ставилися до таких речей у свій час. Коли жили в чужій державі, яка не тільки не дбала про нашу книжку, нашу мову, нашу писемність, а, навпаки, нищила, ми тішилися кожним твором, оббивали пороги книгарень, хоч там рідко можна було дістати якусь добру літературу. Тішилися кожною піснею, кожним ансамблем,

ми хотіли мати ту мову навколо себе.

Тепер молодь не знає таких бідувань, не відчуває утиску, а, на жаль, якщо немає тиску, то немає наміру відстоювати. Здається, що воно само собою якось буде, а само собою, як бачимо, бути не хоче. Хвиля русифікації, яка напливає не тільки з книжок, але зі ЗМІ, телебачення — це велика загроза навіть у часі нашої держави Україна.

Якщо говорити про подальший шлях мови й літератури в умовах сучасності, чи є підстави говорити про певні тенденції, що свідчили б про її спрошення, або ж навіть збіднення?

— Є література дуже цінна, яка завжди буде поза сучасними мовними процесами, в тому числі і новостворена. Мова тих творів — гарна і багата. Ряд письменників, які стояли остроронь і були заслонені цими постмодерністами, наприклад, писали і пишуть, маючи чисту, гарну українську мову як в поезії, так і в прозі. Мова розвивається, і література, відповідно, теж: коли ідеш до української книгарні, очі просто розбігаються, не можеш охопити всього, не те, що прочитати.

Чим є читання у житті сучасної молодої людини сьогодні, яке місце посідає книга?

— Можу судити про свою доньку чи свою онучку — книжка в їхньому житті ще триває, ще не витіснена технічними новинками. Судячи з того, що говорять, що показують по телебаченню, книга нібито втрачає свій авторитет. Більшості легше в Інтернеті знайти потрібне, аніж прочитати про це в книзі, але вона мусить вистояти в теперішній конкуренції з великими технічними засобами.

Тобто технології — загроза для книги?

— Абсолютно правильно. Я, може, старомодний, не маю Інтернету, мені здається, що світ у всіх приблизно такий, як і в мене, але розумію, що це далеко не так. Я відстав від часу, але мені поки що добре так, і я думаю, люди схаменуться. Не можна книжку нищити, якими б досконалими не були новинки! Так, зараз вдається легко все дістти, немає жодних обмежень, не треба йти в книгарню, в бібліотеку, можна знайти потрібне, не виходячи з дому. Але чи воно створює приемництво настільки сильну, як прочитання книжки? Це питання ще ніхто не може вирішити, тому що розквіт технічних новинок триває і книжка виявилася ніби осиротілою на цьому фоні.

Значення зустрічі важко переоцінити: кожен із присутніх почерпнув для себе щось таке, що стане ще одним пазлом у формуванні цілісної картини сучасної активної, здоровомислячої людини нинішнього століття. Саме такої, яка мусить взяти на себе відповіальність за те, що відбувається навколо, за завтрашній день нашої приспаної державності. Молоді просто необхідно відвідувати зустрічі на кшталт цієї, адже мудрість, витримана й загартована роками, повинна слугувати хорошими підручниками життя для багатьох наступних поколінь.

Ірина ЮРКОВСЬКА

Кожного року старші курси влаштовують своєрідні “посвяти” для новачків. Зблізиться і поспілкуватися у неформальній атмосфері — саме з такою метою деканат, студентський уряд та профком студентів філологічного факультету організували “Операцію “Першокурсник”.

Дійство відбулося 17 жовтня, місцем проведення став Ring Club. Хоча час для проведення обрали досить пізний (о 21:00 свято першокурсника лише розпочалося), гости приходили й о 1-ї, і о 2-ї годині ночі, розважаючись чи не до самого ранку. Для відвідувачів організатори придумали насычену програму, яка включала безліч розваг, конкурсів і, звісно ж, танців. То яким же було свято першокурсника цього року?

Хоч клуби і не є найприоритетнішим варіантом влаштування дозвілля, але в цей четвер

більшість із нас таки наважилася викликати самих себе на ринг. І це був, безперечно, правильний вибір! “Операція “Першокурсник” стала однією із най масштабніших вечірок, які проводилися філологічним факультетом. Свято відішло понад 300 (!) осіб, що є своєрідним рекордом. Також було “зламано” стереотип, що філологи — лише дівчата, адже вечірку відішло чимало хлопців із нашого факультету. Тому нехай і на один вечір, але була відновлена гендерна справедливість.

До 5 ранку студенти могли насолоджуватися музикою від одного з найкращих ді-джеїв Львова. Не дивно, що танцпол закладу виявився надто малим для всіх охочих потанцювати, тому були й ті, що розмістилися поблизу “рингу”. Окрім танців, запам'яталися цирк усмішки, душевні розмови і, звісно ж, конкурси, якими була насычена програма заходу. Ведучим і організатором конкурсу був Володимир Кулиняк — студент нашого факультету. Окрім нього, в організації свята міг взяти участь кожен, інколи навіть додумуючи нові деталі, імпровізуючи на ходу. Загалом варто констатувати один факт: цьогорічне свято першокурсника дійсно вдалося!

Навіть через декілька днів після вечірки студенти залишалися у хорошому гуморі завдяки “Операції “Першокурсник”. Від

себе можна додати, що після свята в душі виникає відчуття себе як щасливої особи, оточеної веселими, розумними, неповторними людьми. Було безліч подій, які не рік і навіть не два, а значно довше житимуть у пам'яті кожного філолога. Ось що сказала студентка-полоністка Наталія Ніколаєнко:

“На “Операції “Першокурсник” було дуже весело, я зустріла чимало знаючих. Деякі з них були з інших факультетів, але не хотіли пропустити наше свято. Найбільше затам'яталися конкурси, яких було достатньо і які вражали своєю оригінальністю. Якщо і були недоліки, то хіба що у виборі місця проведення. Ring Club виявився надто малим для всіх гостей вечірки”.

У повітрі відчувалася безтурботно-солодка атмосфера веселощів, а в серцях новоспечених філологів — гордість і любов до свого, такого рідного вже факультету. Було справді спекотно — попри холодний жовтневий вечір студенти таки “запалили” зал і зробили все, аби цей вечір запам'ятався надовго для кожного з них. Душі гостей вечора були наповнені емоціями, а обличя — ширими посмішками. Ніч філолога вдалася на всі 100%, у цьому немає жодних сумнівів.

**Марія ГОРБАНЬ
Костянтин СЕРДЮЧЕНКО**

Етимологія: як це було

Письменник Юрій Винничук, відомий дослідник Львова, висунув версію, що колись рагулями звали людей, які жили за міською межею.

В'їзд до Львова перекривав шлагбаум (“рогатка”), за який намагались не впускати брудно та неохайно вдягнених чи підозрілих людей.

“Натуральне село — це чудово, ... однак селянин, який хоче

стати міщанином, але не може — це пародія”, — сказав Винничук в інтерв'ю, присвяченому 750-річчю Львова, міста, яке, на переконання багатьох знакових фігур української культури, нині просто потерпає від рагулізації, втрачає свій унікальний дух європейського Міста, стрімко перетворюючись на провінційний обласний центр.

Володимир КУЛИНЯК

Шлагбауми, які перекривали в'їзи до Львова, називалися “рогатками”. Звідси і пішов термін “рагуль”.

листопад-
грудень
2013 р.

Як приемно провести вечір, або “Фестиваль першокурсника” на філологічному 15

15 листопада, пірнувши в осінню ранкову прохолоду, щасливий студент філологічного факультету мав змогу прошепотіти заповітне: “Нарешті...”

“Фестиваль першокурсника” змінював свою дату проведення, немов хамелеон барви власного тіла, нагнітаючи все більшу й більшу інтригу серед юних філологів. Годі й уявити мій вираз обличчя, коли, увійшовши до приміщення ЦКД перед початком дійства, я побачив трагічну картину – велика частина глядацьких місць була пустою... Згодом виявилось, що роль глядачів того вечора не була визначальною.

Сцена!.. Вже з перших се-
кунд виступу вона заполонила присутніх і не відпускала аж до фінальних овацій, дозволяючи лише на мить переглянутися з сусідом, аби ледь чутно поділити-
ся враженнями.

Від кількості талантів просто розбігались очі! Кожна група змогла здивувати глядача своєю цирістю й самобутністю. “Меню” фестивалю пропонувало присутнім насолодитися популярними, народними й авторськими піснями, вищуканою поезією визнаних митців та досі невідомими творами учасників. Особливо потішили око й душу оригінальні постановки полоністів і японістів. Навіть найвиагливіший критик вподібнав би собі щось із представленого студентами.

...Хтось непомітно перетягнув стрілки годинника вперед. Аплодисменти останньому конкурсанту, й журі покидають премічення фестивалю, аби підбити підсумки: хто ж серед цієї гори самоцітів був найяскравішим?

Тим часом, доки глядачі насолоджувалися післесмаком основної страви, на золотій тарелі їм подали десерт. Під шалені овації учасники фестивалю викону-

вали улюблені пісні студентства. Ніхто й не помітив, як журі вийшли на сцену для оголошення результатів.

Почесне звання “найкращого читця фестивалю” виборола Надія Ярадайкіна, студентка групи ФЛУ-16. У номінації “крацій соліст-інструменталіст” перемогу здобула Аліна Дубініна із ФЛУ-17. “Країним гуртом” фестивалю було обрано студенток групи ФЛУ-11 – Мар’янну Вовк та Юлію Бричко. За неймовірні емоції й чудову акторську гру журі нагородили дівчат із групи ФЛУ-15 премією за “найкращу театральну виставу”. “Найкращою вокалісткою” журі обрали Марію Гуменну, представницю ФЛУ-16.

Після привітань переможцям дійство завершилося, але в серці ще довго панувало тепло та радість.

Костянтин СЕРДЮЧЕНКО

“Посмахили” мізки

Усі з дитинства пам'ятають інтелектуальну гру, що транслювалася у кожні вихідні? Так, саме так. Це славнозвісна гра “Що? Де? Коли?”, популярна ще з 1975 року. Її вигадав телеведучий Володимир Ворошилов. Популярність прийшла до неї раптово та не меншає досі.

В останній день місяця, коли жовті листя дерев, студенти філологічного факультету мали чудову нагоду відчути атмосферу 80-х років. Ігрова команда складалася з шести осіб: п'яти студентів і викладача, який був капітаном. Учасники обговорювали запитання і обдумували відповіді впродовж однієї хвилини. Питання були такими, на які можна було дати відповіді використавши загальні знання та застосувавши логіку. За кожну пра-

вильну відповідь команда отримувала одне очко. Турнір складався з 3 турів по 11 запитань у кожному. Учасниками були не лише першокурсники. Команди, яких було вісім, давали неоднозначні та, подекуди, дивні відповіді. Але на це й розраховували організатори.

До прикладу, одним із перших прозвучало питання: “Згідно з твердженням одного письменника, літак винайшов не хтось будь, а саме оптиміст. Що, за його твердженням, винайшов пессиміст?” Відповідь була не менш цікавою, аніж запитання, тому більшість команд змогли точно визначити, що лише пессиміст міг вигадати парашут.

Команди мали децю оригінальні назви, як це і очікувалося від справжніх поціновувачів слова. Наприклад, “З нами тепло” на чолі з Юлією Теплою та “Ага-

танgel” – з Тарасом Лучуком. Okрема відчіність саме йому за створення незабутньої атмосфери. Його численні вигуки: “Ми – найкращі” та активна участь приваблювали всім до душі. Він був своєрідним еталоном командного духу, неприхованого азарту.

Колектив газети “Ярослов” хоче висловити окрему відчіність Ларисі Бондар, яка очолила команду нашої газети у цьому конкурсі.

Усі постаралися на славу, проте переможців усе ж визначили. Перше місце посіла команда “In vino veritas” із результатом 53 бали, друге – “ФЛУ-32” (46,5 балів), третє – “Коломея” (39 балів). Команда, що здобула перше місце, отримала книги в подарунок. Во що ж може бути крапцім подарунком для справжніх інтелектуалів?

Сузанна БОРИСЕНКО

Хоча студентські роки — це лише невеличкий шматочок нашого життя, але саме він наповнює його яскравими подіями, новими незабутніми знайомствами. Студентське життя — це ж не лише недоспани нощі за книжками, довгі лекції та модулі, які часто застають нас знемацька. Мабуть, кожен студент розуміє, що попри важке, сумлінне навчання завжди потрібно знаходити час для цікавих розваг, гуртків, вечорів, свят. Саме тому 17 листопада є довгоочікуваною подією. День студента став одним із найцікавіших дійств у житті сучасної молоді.

Незважаючи на те, що сьогодні це свято розвіє сірі будні, воно має сумну передісторію. 28 жовтня 1939 року в Чехословаччині студенти і викладачі Карлового університету вийшли на демонстрацію, яка була організована на честь річниці утворення держави. Варто пригадати, що Чехословаччину на той час окупували німці, котрі негативно реагували на такі заходи. Фашистські підрозділи намагалися розігнати збори і, щоб вгамувати натовпи студентів, застосували зброю. Під час однієї з бійок був застрільний студент медичного факультету, затятій демонстрант

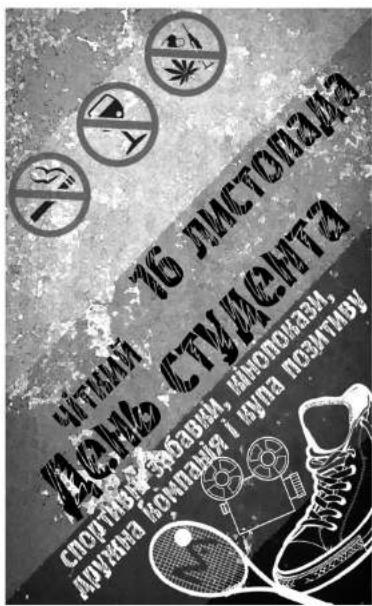
Ян Оплетал. Його похорони, які відбулися 15 листопада, дали поштовх до нових акцій протесту, що привели до різких заходів із боку нацистів, зокрема штурму Празького університету. Окупанти закрили всі чеські виші, понад 1200 студентів потрапили до концентраційних таборів. 17 листопада дев'ять студентів було страчено без суду та слідства. Ця страшна подія сколихнула серця значної кількості людей. Уже за два роки в Лондоні на зібранні студентів з усіх куточків світу проти фашизму було вирішено вважати 17 листопада Міжнародним днем студента.

Кожному народові притаманні свої старовинні звичаї, цікаві прикмети й традиції, які відрізняють його з-поміж інших, роблять по-своєму унікальним та особливим. Вивчення особливостей кожного з народів характеризує кожну державу як окремий всесвіт, всесвіт, що має свою культуру, обряди й віру. Тому й День студента кожна нація відзначає по-своєму, вплітаючи у нього менталітет. Так, наприклад, у США це свято проводиться у формі карнавалу з костюмованим парадом. У ньому беруть участь тільки чоловіки, котрі виконують і жіночі, і чоловічі ролі. Цей звичай бере початок із тих часів, коли Гарвард був універси-

тетом винятково для хлопчиків. У Португалії День студента називають Кейма. Вона розпочинається опівночі гучними танцями та співами. Але справжньою кульмінацією свята є урочиста хода студентів через все місто. Учасники тримають у руках палички з пов'язаними на них стрічками. По дорозі рухається вантажна машина. В кузові сидять випускники, а першокурсники пересуваються спідом за машину на колінах. На стадіоні проходить церковна служба, після якої урочисто спалюють стрічки кожного ВНЗ. Не менш цікаво цей день відзначають і в Фінляндії: випускники ліцеїв отримують символ переходу на новий рівень дорослого життя — студентський кашкет. У Гельсінкі свято відкривають покладанням на голову статуй Хавіс Аманди студентського кашкета. Перед тим голову статуй намиллють. Для статуй виготовлений спеціальний кашкет з довжиною кола 85 см.

Згідно з указом Президента, в Україні День студента почали відзначати з 1999 р. Традиції святкування не встановилися, адже це свято ще не цілком привичайлося до нашого народу. Хоча сучасному поколінню молоді ця подія вже встигла припасти до душі й стала одним із приводів повеселитися в компанії друзів.

Відрівмося від традицій народу, історії свята й зазирнімо в сьогодення, щоб дізнатися, як же льві'яни відзначають цю подію. Цього року мешканці міста Лева вирішили трішки приголомшити та здивувати всіх. Молодіжне об'єднання "ГРАНІТ" за підтримки Національного Альянсу запропонували студентам відсвяткувати цей день культурно та без алкоголю. Акцію під назвою "Чіткий День студента" провели 16 листопада. Цікавим є те, що з 15:00 студентів залучили до участі в спортивних змаганнях з міні-футболу та волейболу, стрільбі з лука. З 20:00 до 6:00 ранку в "КоММуні" відбувався кіномарафон, під час якого показували фільми про студентські молодіжні рухи, що відстоювали свої права, виборювали незалежність своєї країни, займалися активною суспільною діяльністю. Для самих учасників цьогорічне святкування Дня студента викарбується в пам'яті надовго, адже такий вір емоцій та вражень забути важко. Організатори також підготували інформативні листівки та постери в соціальних мережах з історичною довідкою про події, що передували започаткуванню Дня студента. Фітнес-

центр "Ківі Фітнес" та управління молоді, сім'ї та спорту Львівської міської ради вирішили також потішити жителів міста та урізноманітнити програму святкування чимось новим і справді цікавим.

Отож, 17 листопада о 15:00 на проспекті Свободи перед пам'ятником Т.Г. Шевченкові проведено акцію "Флеш-моб з фітболами", учасниками якої було близько 60 студенток з вищих навчальних закладів Львова. Мабуть, кожен уже встиг помітити, що суспільство цього року кидає виклик уявленню про святкування молодіжі Дня студента виключно в пабах і на дискотеках.

Львів зумів підібрати ключик і до серця тих, хто не є завзятим спортсменом, кого не приваблюють рухливі розваги, але душа також прагне свята, щоправда свого, особливого свята. З 15 до 17 листопада для всіх туристів, любителів екскурсій таємничими і загадковими куточками Львова, був проведений фестиваль "Ніч у Львові". У першу ніч свою програму "Нічна феерія" глядачам представив театр "Воскресіння". Актори театру занурили публіку в справжню вогняну атмосферу. *"Ця вистава є своєрідним вогняним ритуалом, вона*

побудована на бойківській та гуцульській темах. У концепції вистави лежить ритуал очищення вогнем, адже лише вогонь здатний очистити та запалити наші серця", — розповів Ярослав Федоринин, директор театру "Воскресіння". Цього року вперше під час фестивалю відбулася нічна екскурсія оперним театром "Голос Соломії Крушельницької". Екскурсію провів відомий львівський екскурсовод Петро Радковець. У рамках фестивалю "Відкриваємо Падеревського", звучав голос Соломії Крушельницької. Okрім того, в музеї "Палаціо Бандінеллі" відбувся нічний показ мод "Bandinelli Fashion Night". У приміщенні музею свої колекції модного одягу представили відомі дизайнери Lviv Fashion Week. Серед багатьох колекцій були роботи дизайнерів Оксани ПекноЯ, Оксани Бараба та Ольги Волобуєвої.

Як на мене, цьогорічний День студента був гучним та захопливим. Із великою гордістю дивлюсь на сучасне покоління і радію, що воно не боїться змінювати свої звички, ламати стереотипи, відроджує в собі борецький дух і попри все знає свою історію.

Тетяна РАТИЧ

Відчути себе справжнім козаком чи козачкою, поринути в атмосферу українського національного духу, де вирують патріотичні почуття, мала змогу завзята молодь Франкового університету. У неділю, 3 жовтня 2013 року, о 14 годині на майданчику між гуртожитками №2 та №3 відбулися "Козацькі забави" – змагання, приурочені пам'яті герояв Листопадового чину.

Щоби бути гідними конкурентами, учасники цього оригінального дійства були заздалегідь проінформовані про конкурс, що потребували спеціальних приготувань. Юнаки мали змогу проявити себе здебільшого в силових змаганнях, як і годиться справжнім козакам. Мірялися біцепсами вони в армрестлінгу, витривалість перевіряли підніманням гирі, швидкість – біговою естафетою, влучність – збіванням отаманської шапки, командну зібраність – перетягуванням линви. Парубкам і дівчатаам довелося також поміркувати в історичній вікторині.

Не можна не згадати про козачок, яких, так як і козаків, було в кожній команді по чотири. Першим та найсмачнішим випробуванням для дівчат було приготування козацького столу, страви з якого згодом дегустували члени журі, а також учасники та гості. Цікавим та неординарним був конкурс, де кожній із учасниць потрібно було на швидкість принести якомога більше води за допомогою чарки: тут всі господині могли продемонструвати свою хитрість та швидкість. Творчі таланти та мелодійність душі україночки продемонстрували у

пісенних конкурсах. Також у той час, коли парубки переконували одних членів журі, що кожен з них найспритніший та най-вправніший, дівчата підтверджували іншим свої кулінарні здібності у ще одному конкурсі – у ліпленні вареників на швидкість та якість.

Після двох годин завзятих, але товариських змагань члени отаманської старшини, серед яких Михайло Мураль – голова профкому студентів Університету, Тетяна Курганська – завідувач гуртожитку № 3, Тарас Костцюв'ят – координатор діяльності студентських рад у гуртожитках студентацького містечка, взялися за підрахунок загальної кількості балів за всі конкурси. За результатом суддівського вердикту, переможцем став курінь механіко-математичного факультету "Отамани" на чолі з капітаном Тараком Левицьким, друге місце завоювала команда географів "Легіон" із їхнім поводірем Іваном Федорком, а почесне третє дісталося куреню хімічного факультету "Січкарня". Не можна не відзначити збірну студентських рад гуртожитків №2 та №3, без яких не відбулося би це свято, з оригінальною і поетичною назвою "Несе Галия воду" (капітан – Галина Пупкар).

За дружню та приемну атмосферу відповідали ведучі "Ко-

зацьких забав" Василь Малець та Богдана Наконечна, що водночас жартівливо і серйозно стежили за конкурсами. Саме їм висловили найбільшу подяку, адже вони були організаторами цього грандіозного дійства. Переможців журі нагородило золотим кубком, медалями та грамотами.

У свої кімнати, під супровід українських народних пісень, учасники поверталися з чудовим настроєм та ширими емоціями. Свято залишило на обличчях усіх присутніх теплі усмішки та море натхнення для наступних забав.

Ірина КОРОЛЮК

14 листопада 2013 р. о 18:00 у Глядацькій залі центру культури та дозвілля Франкового вишу вже удвадцять відбувся традиційний фестиваль КВК “Університетська осінь”.

Цьогоріч участь у фестивалі взяли 7 команд:

- ◆ “Вільна каса” (філологічний факультет),
- ◆ “Я ж не думав” (хімічний),
- ◆ “Full-house” (історичний),
- ◆ “WATman” і “ЧП” (механіко-математичний),
- ◆ “Друзі” (геологічний),
- ◆ “PDF” (фізичний).

Визначали переможців такі високоповажні судді, як:

- ◆ Михайло Мураль — голова профкому студентів ЛНУ;
- ◆ Роман Яцикович — голова Студентського уряду Університету;
- ◆ Тарас Косцюв'ят — координатор роботи студентських рад у гуртожитках студентського містечка нашого ВУЗу;
- ◆ Сергій Дзядик — директор Галицької Ліги КВН;
- ◆ Євген Пукач — редактор Студентської та Галицької Ліги КВК.

У програмі заходу було 3 конкурси: вітання, біатлон та відеонарізка. Після першого ж конкурсу яскраво про себе заявили команди “Вільна каса” та “PDF”, що отримали в результаті максимальну кількість балів — 7. У конкурсі “біатлон” 1 та 2 місце зайняли команди від геологічного та філологічного факультетів відповідно. Якщо після перших двох турів загальна картина передбачала переможців з числа “Вільні каси”, “Друзів” та “PDF”, то після третього конкурсу ситуація цілковито змінилась. У відеонарізі найкраще себе зарекомендували команди хімічного та механіко-математичного факультетів.

Приємною несподіванкою та відкриттям, за словами Михайла Мураля, виявилась для нього команда філологічного факультету “Вільна каса”. І недарма. Студенти продемонстрували величезний потенціал, чудові акторські здібності та чуття смачних жартів.

Щодо кінцевих результатів, то вони були неочікуваними не лише для глядачів, а й для самих суддів. Перше місце у півфіналі 12 конкурсу КВК “Університетська осінь” виборола команда геологічного факультету “Друзі” з результатом 11,7; друге місце — команда механіко-математичного факультету “WATman” та трете — “Вільна каса”, що закрила трійку лідерів із результатом 10,8.

Щоправда, ще до оголошення результатів, Євген Пукач зазначив, що хотів би запросити дві команди до Студентської Ліги. Цими заслуженими щастливцями стали команди “WATman” та “Вільна каса”.

Отож, філологічний факультет може пишатися не лише розумними та красивими, а їй дотепними, кмітливими і винахідливими студентами.

Марта ГОШКО

Коли хлопець проходить повз аудиторій філологічного факультету, його можуть охопити неймовірні відчуття: погляд хаотично кружлятиме, стане важко дихати, а вуста безшумно промовлятимуть: "Господи! Я в раю!"...

Дівчата нашого факультету чарують своєю красою й багатим внутрішнім світом. Вони відомі й бажані. Але ж хлопці? Здається, якийсь метеорит зігнав їх із філологічного факульте-

ту, як колись динозаврів із Землі. Тепер особи чоловічої статі тут — екзотика. Їх бережуть, немов зінищо ока. Можливо, саме тому вони такі непомітні й малоактивні... Але ж якою буде реакція читача, коли він дізнається, що прийшли хлопці-філологи, готові заявити про себе на весь університет?! Читач перегляне останні рядки, але, зрозумівши, що помилки відсутні, отримає вирішальний удар у вигляді наступного речення: "На філологічному факультеті з'явилися хлопці-футболісти!"

Футбольне минуле нашого факультету нагадує спекотну погоду в Антарктиді, себто воно характеризується своєю майже цілковитою відсутністю. Якщо порівнювати команду філологів із національними збірними, то виявиться, що прототипом "книжкової фурі" була б збірна Андорри чи Сан-Марино... Проблемою нашої команди та національних збірних карликових країн була схожа ситуація: мізерна кількість праездатних, а головне — зацікавлених у результатах футболістів. Але наше життя має чудову особливість: у ньому змінюються все на світі. До влади приходять нові сили, встановлюються нові режими й диктатури. Мабуть, цього року планети в Со-

тренувань були готові до свого дебюту. На папері все було з'ясовано й узгоджено. Тепер залишалося вийти на поле й дати бій будь-якому супернику, незалежно від його рангу. Жеребкування визначило опонента філологів. Ним виявилася команда хімічного факультету...

Ось гравці вже на полі... Потискання рук як вияв поваги до суперника. Стартовий свисток. Відразу погляд на трибуни в пошуках підбадьорливих усмішок прихильниць... Але, на жаль, замість армії прекрасних

вболівальниць, на трибунах сиділи лише декілька представниць філологічного факультету. В очах хлопців було помітне розчарування — тяжко грати без підтримки...

Із першим дотиком до м'яча філологи дали зрозуміти суперників: гра йтиме під їхнім сомілком! Але, на жаль, надмірно захопившись атаками, хлопці забули про захист... Результат цього — пропущена контратака й червоні від несправедливості обличчя футболістів. 0-1. Швидкий гол у свої ворота став для хлопців холодним душем, тепер вони побігли атакувати з подвійним завзяттям! Але в той вечір примхлива пані Fortune була не на боці філологів. Відбулося болоче дежавю, знову контратака суперника, знову пропущений гол. 0-2... Тепер наше сонце остаточно затягнуло хмарами... Настрій хлопців зник, наче сніг навесні. Тепер шанси на перемогу стали ще більш примарними. Промінчик надій футbolістам і нечисленним вболівальницям нашого факультету подарував Микола Лаврга, першокурсник, представник арабської філології. Гол, який він забив, розбудив надію в серцях футболістів, але, на жаль, часу, аби бодай зрівняти рахунок, не було... Фінальний свисток. 1-2.

Дебют для філологів виявився гірким. Але сум з облич і розpach швидко знесло вітром! Усвідомлення того, що філологи на полі були воїнами, й, незважаючи на поразку, продемонстрували чудову гру, розвіяло чорні хмари й зробило той вечір сонячним.

Через деякий час, коли бурхливі емоції футболістів перетворилися на океанський штиль, мені вдалося побесідувати з деякими гравцями нашої збірної. Передусім приемно було почути думки новоспеченої бомбардира команди, Миколи Лавргея:

— Миколо, скажи мені, як це, почуватися головним голеадором команди?

— Насправді, це чудові відчуття: бути важливою частиною колективу. Та мої голи не варта витимуть нічого, якщо команда не досягне поставленої мети.

— Приємно чути, що хлопці не стоять на лісці.

— Наш капітан забороняє нам стояти [сміється]. Весь час у русі. Багато сил віддаємо на тренуваннях. Сподіваємося, що незабаром ми покажемо свою найкращу гру!

Словами представника першого курсу польської філології, Тараса Шила, гравця, якого, жаль, у той вечір не вдалося побачити на футбольному полі, свідчать про неймовірно дружню атмосферу в команді й змушують дивуватися конкурентів між футбольистами:

— Тарасе, ти не потрапив до основного складу, чим поганіши таку несправедливість?

— У нашій команді багато гравців високого рівня, тож капітан має широкий вибір і можливість застосовувати різні тактичні схеми під час матчу. На жаль, у цьому поєдинку я не зміг взяти участь, але замість розчарування й сердитості відчуваю наснагу й надалі працювати над собою, щоб наступного матчу з'явитися на полі та своєю грою допомогти команді здобути успіх.

— Iz твоїх слів можна зробити

зуміти, що в команді панує досить дружня атмосфера.

— Більше, ніж дружня. З кожним тренуванням ми все краще пізнаємо один одного. З часом ми стаємо не просто командою, а великою й дружньою сім'єю! Я щасливий бути частиною цієї команди!

Отже, наразі команда філологів перевбуває в чудово-му гуморі й тяжкою працею намагається підкорити футбольні вершини. Попри виснажливі пари фізвиховання, футболісти активно беруть участь у поєдинках із викладачами, що відбуваються в спортивному комплексі університету.

До слова, такі турніри, в яких студенти-філологи мають змогу позмагатися в мистецтві володіння м'ячем із викладачами, відбуваються доволі часто. Колектив, що формувався впродовж років, постійно оновлюється юнаками, які нещодавно приєдналися до філологічної спільноти Франкового університету. Збірну очолює декан нашого факультету Ярослав Гарасим.

Загалом, дивлячись на швидкий ріст майстерності футбольістів й досвід, який гравці з кожним тренуванням "чершають відрами", можна стверджувати: футбол на філологічному факультеті має чудові перспективи. Хлопці роблять усе, що від них залежить. Після кожного тренування щасливі футbolісти діляться враженнями. Спільною для всіх є думка, про гостру нестачу. Запитаете: чого?

Підтримки... Любі дівчата! Ваші хлопці докладають неймовірних зусиль, аби здобувати перемоги й прославляти факультет. Від вас потрібно не так вже й багато. Підтримка! Прийти на матч та окрипити хлопців своєю краюю й турботою!

Футбольна команда філологічного факультету має надію, що наступний турнір, який відбудеться в березні, відвідає якомога більше чарівних уболівальниць! Тоді наступна сторінка філологічної футбольної еаги буде світлою й ознаменує початок сходження філологів на футбольний Олімп університету! Про наших хлопців говоритимуть, і ні у кого не повернеться язик спітати: "Філологи грають у футбол?" Усі знатимуть, що, незважаючи на зовсім невелику кількість представників чоловічої статі на факультеті, наші хлопці можуть втерти ніс будь-кому й відстояти честь рідного — філологічного.

Костянтин СЕРДЮЧЕНКО

“У кожну роботу треба вкладати душу”

Наталія Сокіл-Кленар

Про викладацьку діяльність, життєві орієнтири, джерела натхнення, літературу, кінематограф і не тільки з уст Наталії Василівни Сокіл-Кленар, асистента кафедри української мови ЛНУ ім. Івана Франка, кандидата філологічних наук, старшого наукового співробітника.

— Наталія Василівно, коли Ви зрозуміли, що хочете йти викладацькою стежкою?

— Любов до слова в мені ще з дитинства, оскільки мої батьки також філологи. Тому саме вони були моїми натхненниками. Згодом Мала академія наук, у якій я навчалася, сформувала наукові погляди. Розпочала наукову діяльність із проблематики творення та функціонування повстанських псевдонімів.

— Про хорошого педагога завжди кажуть, що він від Бога. Чи погоджується Ви з тим, що викладач — це покликання?

— Вважаю, що в кожну роботу треба вкладати душу, любити її, бо ж якщо не буде цієї любові — то не буде віддачі від тих, з ким працюеш. А коли ти працюєш з людьми, тоді обов'язково потрібна духовна наслага. Думаю, що даючи комусь знання, необхідна самовіддача, щоб “душа поповнювалась світлом”.

— Яке Ваше ставлення до стереотипів і шаблонів? Чи вдається їх уникати у викладацькій діяльності?

— До стереотипів та шаблонів ставилось доволі негативно. Гадаю, що вони заважають бачити цілісну правдиву картину. Це стосується і навчання, в якому необхідні новітні методи та підходи, адже сучасний студент — активний, амбітний, творчий. У своїй роботі намагаюся суб'єктивізм та зайву емоційність відкидати і ставитися до кожного студента одинаково.

— Що є Вашим життєвим орієнтиром? І яких орієнтирів Ви побажаєте своїм студентам, а головне, де їх шукати?

— Провідною наскрізною ниткою впрідовж усього моого життя є Слово. А слово — це і пісня, і молитва, тобто духовне надбання, без якого немає життя. Ще одним важливим орієнтиром для мене є сім'я як основа людських цінностей — добра, милосердя, справедливості, любові. Хороша сім'я — це старт до повноцінної держави. Студентам раджу та-кож шукати дороговказів серед вічних людських цінностей.

— Розкажіть, як Ви колись святкували День студента? І як Ви ставитеся до цього свята сьогодні? Що найбільше запам'ятається Вам?

— У період, коли я навчалася, такого масового святкування, як тепер, не було. Ми з дівчата-ми, звичайно, збиралися, щоб відсвяткувати, в кафе, ходили на дискотеку. Щодо моого ставлення, то саме свято Дня студента має позитивний характер, але, як на мене, його треба скеровувати в дещо інше русло — креативне, тобто варто було б залучати більше творчий потенціал студентів у формуванні різноманітних конкурсів, вікторин, що збагачувало б їхній досвід якісно новим і цінним матеріалом.

— Як Ви вважаєте, чому на філологічному факультеті серед студентів завжди більше дівчат, аніж хлопців? З чим це пов'язано?

— Правильної відповіді на це питання, мабуть, не знаю (щоби, звичайно, не образити ні тих, ні інших). Однак зрозуміло, що дівчата більш склонні до гуманітарних наук, до творчості. Хлопці здебільшого оперують технічним мисленням. Коли я навчалася, у нас на потоці не було жодного хлопця, був винятково дівочий колектив. Хоча, все ж таки, мені здається, для гармонії має бути такий колектив, де були б і хлопці, і дівчата.

— Розкажіть трішки про ваше захоплення книгами. Назвіть, будь ласка, кілька творів, які змінили Ваш світогляд.

— Одна чи декілька книг, на мій погляд, світогляд повністю змінити не можуть. Вони розширяють горизонт, світобачення. Люблю, зрештою, класичні твори українських письменників. Це, звичайно, І.Франко, Леся Українка, М.Коцбінський, О.Кобилянська. Із сучасних подобаються історичні романі Володимира Шкляра, особливо "Залишинець. Чорний ворон". Однак взірцем для мене є Ліна Костенко. Її творчим надбанням не можна не захоплюватися. Читала "Записки українського самашедшого". Та все ж мені більше до вподоби поезія Костенко, бо двома її рядками можна сказати все. Зі світової літератури з цікавістю перечитувала твори В.Гюго, В.Фолкнера.

— У Вас є настільна книга?

— Настільна книга є, але вона часто міняється. Остання книга, яку я перечитую для себе знову, — це "Повнолітні діти" Ірини Вільде. Хоча я й читала її в студентські роки, але вона захопила мене знову своїм неймовірним психологізмом, легкістю стилю на неповторною колоритною лексикою.

— Знаємо, що багато викладачів нашого факультету свою професійну діяльність поєд-

нюють із літературною чи науковою. Як щодо Вас?

— З літературною діяльністю в мене не склалося, адже те, що було, — не поезія, а заримовані в молодших класах рядки. В принципі, один факт я запам'ятала на все життя — мій перший вірш, який я написала ще в дошкільному віці і пам'ятаю досі. Писала трохи в студентські роки. Однак, здебільшого, схиляюся до наукової діяльності. Опублікувала чимало наукових статей, монографію і сьогодні активно працюю в науковому руслі.

— Що Ви думаете про український кінематограф?

— Я, зрештою, не кіноман, але наскільки прослідковую, то вийшов фільм "Іван Сила" з Володимиром Бірастюком. Сама ідея пропагувати спортивний, здоровий, духовний спосіб життя — це завжди плюс. "Тіні забутих предків" Сергія Параджанова — це класика, як у світі кіно, так і в літературі. Мені здається, що саме цей фільм можна потрактувати так: "Не все сучасне є вічним, але все вічне є сучасним". Тому "Тіні забутих предків" є саме тим вічним джерелом прекрасного, творчим потенціалом для прийдешнього покоління. І сьогодні

підтвердженням цього є поява на українських екранах фільму "Тіні незабутих предків" Любомира Левицького. Я його ще, на жаль, не бачила, тому не можу сформувати свого погляду. Однак сам факт відродження українського кіно викликає позитивні емоції. В студентські роки переглядала ще хороший фільм "Нескорений" про Романа Шухевича. Тому, вважаю, варто екранизовувати історичні події, такі твори, що пробуджували б нашу національну свідомість, патріотичні почуття, саможертовність на благо народу.

— Ви віддаєте своїм студентам чимало сил і натхнення, як його вдається відновити, залишившись у гарному гуморі?

— Відновити? Мені насамперед допомагає сім'я — чоловік та двоє дітів. Коли я приходжу додому втомлена і бачу, як дітки біжать із радісними оченятами й захоплено кричать, що мама вже повернулася, то втому як рукою знімає. Думаю, це найцініше, що може бути в житті. Тому для мене джерелом натхнення насамперед є сім'я.

Розмову провела
Іванна БОРЧАКОВСЬКА

Тадей стрепенувся, він наче одразу запідозрив, що гряде щось лихе, коли до його майстерні почав нав'язуватись бентежний гуркіт знадвору. Він був людиною добродушиною: ніколи не дозволяв собі ігнорувати відвідувачів, кожного зустрічав незмінно приязною усмішкою і завжди частвав всіх своїх гостей фруктовим чаем. Однак зараз чоловік не квапився йти до дверей, його тіло сковувала якась незрима сила, він не міг поворухнутись, стояв наче укопаний, раз по раз потираючи ганчіркою замурзаний циферблат старого настінного годинника. Ще трохи, і здавалось, металеві двері просто-таки розчахнуться від несамовитого лементу знадвору і до кімнати увірветься щось страхітливе. Жахливе і дике до такої міри, що в Тадея судомно тіпалось серце, його тіло ніби обдавало холодом, коли він силкувався здогадатись, хто б це міг зараз його непокоїти. Особливо насторожувало годинникаря те, що в таку пору до нього зазвичай ніхто не приходить, зараз тільки шоста ранку, а робочий день він починає з восьмої. Годину чітко

виведено на таблиці, яку він ще минулого тижня почепив на дверях, і ніхто із сторонніх не зміг би потривожити майстра аж так рано. Бмить Тадеєві спало на гадку, що, можливо, хтось зараз потребує його допомоги, себто неодмінно трапилася якась пригода, а зараз чоловік мусить відчинити двері і якомога швидше зарадити чимусь лихові. Тепер він ріпуче жбурнув ганчірку геть і рвучко метнувся до дверей. Ще мить, і Тадей обернув плескатий ключ у замку, двері вже поволі розчинились, тьмяну майстерню свавільно застидало світанкове світло, сліпуче і холодне, немов спалахи софітів.

Та жодної тривоги майстер надворі не помітив, натомість перед ним тепер безмовно стояв незнайомий чоловік. Погляд цього незнайомця втілповав довіру, від нього пашло чимось особливим і теплим. Тадеєві тепер навіть на мить зробилось дивно, що людина з таким вдумливим і зосередженим поглядом могла щойно так "безпardonно" галасувати і гримотіти в двері. "Чому він зараз такий спокійний?" —

тепер запосіло в Тадеєві голові. Відступивши від дверей, майстер кивнув головою в бік столу — так він гречно закликав незнайомця, аби той присів. Після цього Тадей, як це годиться, заходився розливати гарячий чай. Зараз, у майстерні, Тадей мав змогу краще розглядіти свого гостя. Майстер одразу зауважив його худорляве подовгасте обличчя, чорне лискуче волосся довгими та прямыми пасмами було повищуканому відкинутим назад. Та найбільш зачудовало старого дивне вбрания незнайомця. Юнак був одягнений у дивний старовинний костюм. Ба навіть Тадеєві мимоволі спало на гадку, що хлопець сюди прибув із минулого. Іншого способу пояснити таке чолов'я не знаходив.

Запала тиша, і Тадея неабияк спантеличувало те, що гість досі нічого не промовив. Враз Тадей став сторожким, його погляд зробився різким, дихання поволі ставало обважнілім і набувало поток схильованості. Незабаром незнайомець таки порушив мовчанку і Тадей дещо заспокоївся.

— Доброго ранку, я маю до вас запитання, — сухо сказав юнак, і в старого мимохіть майнув здогад, що він, ймовірно, є одним із тих таємних шингунів; тих, яких старий часто бачив у кінофільмах. Майстер згідливо кивнув головою, аби той продовжував.

— Я прийшов до вас, аби забрати свій годинник. Його вам нещодавно, кілька тижнів тому, передала моя дружина. Ви, ма-
бути, уже здогадались, про який годинник йдеться.

У відповідь майстер лише обвів безтязним поглядом свого гостя, Тадей анітрохи не розумів, який часомір юнак має на увазі.

— Це старий австрійський кишенковий годинник, змайстрував його був мій прадід, тому він для мене є дуже важливим, і я ладен вам щедро відлячити, як-
що ви мені його зараз повернете.

Тадей не міг пригадати жодного такого кишенкового годинника, останній такий він отримував ще кілька років тому, проте той навряд чи був подібним до того, який розшукує хлопець. Він знову заперечно похитав головою, і цим, здається, неабияк роздратував свого гостя. Зараз юнак вже зовсім не виглядав настільки врівноваженим, яким

він здався спершу. Його худорляве лице вмить спохмурніло, і скуювджене темне волосся вже спадало на лоб. Тадееві стало боязко, він не відав, що зараз мусить відповісти, аби врешті не розсердити хлопця. На прикрість, витлумачити це юнакові для Тадея було несила, від кожної недолугої та незрозумілої відмовки майстра той ще дужче несамовитів. Тепер він, немов ошпарений, підскочив зі стільця і захопившися шарпати старого за плечі, без упину волаючи про годинник.

— Припиняй жартувати, старий. Я ж точно знаю, що Ліна мусила принести його тобі, я ж всі ваші майстерні обійшов, і в жодній з них я його досі не знайшов! Просто поверни мені його, і я не буду скупим, я дам тобі щедру винагороду. Я, Мартін Грабовський, присягаюся забезпечувати тебе до самого твого скону. Для тебе більше не буде потреби нійті в цій майстерні. Старий, будь розумним, поверни мені годинник. Я віддам тобі всії свої статки. Зрозумій, той годинник належить мені, це єдина дорога річ, що зосталась у мене. А та Ліна навмисне почутила його, аби вчинити мені прикрість. Ти віддаси мені його, авжеж?

Тадей лише протяжно та

хрипко заскімлив, зробився вщент безпорадним, і вже захопився у відчайдушних скликан. Не менш пригноблений Мартін, штурнув старого на підлогу, і Тадей мимоволі запримітив сльози на запалих щоках у юнака. “Мабуть, йому таки справді так допекла ця метушня, бідолапна дитина”, — думав собі старий, розпластавшись на брудній підлозі. Митто згодом, старий побачив, як зловісно збліснув чорний револьвер у Мартиновій руці. У майстерні роздався лункий постріл, і якесь невиразне тепло млюсно розлилось під коплатим светром Тадея. І це тепло було найтривішим, що його відчував старий майстер за ціле життя. Воно ж бо не покидало старого, поки той не відпустив свій дух.

Наступного дня шпалти газет пістрявили новинами про загадкове вбивство німого годинника Тадея. Разом з трупом старого виявили й антикварний австрійський годинник невідомого майстра, що його німий Тадей міцно стиснув у своїй долоні. Виходить, Ліна все-таки навідалась до німого майстра, хоча й надто пізно...

Володимир КУЛІНЯК

“Мотивований”, “мудрий”, “свідомий громадянин своєї держави”, “успішний генератор ідей”, “задоволений”, “натхнений”, “живий”, “щасливий”, “безмежно радий”, “усміхнений”, “духовно багатий” – це слова про кожного пластуна, засвідчені в описі організації самих її членів. Що ж це за колектив людей?

Пластуни – саме так називають учасників скаутської організації – досить детально знають історію заснування та розвитку “Пласти”. Складається таке враження, що хтось із них створив однайменну статтю у Вікіпедії. Пласт заснували восени 1911 року Олександр Тисовський, Петро Франко (син Івана Франка) та Іван Чмола; перша Пластова присяга відбулася 12 квітня 1912 року (свято, що відоме за назвою День Пластової присяги). Історія організації дуже важка та наскрічена, проте це загартувало її дух. Сама назва взята з найменування козаків-розвідників. Символом “Пласти” є біла лілія, яка має три пелюстки та тризуб, що спілтаються разом, утворюючи досить цікавий та гармонійний герб, який одразу впадає у вічі та дає чітко зрозуміти, хто перед вами. Кожна з пелюсток лілії символізує три головні обов'язки пластуна: бути вірним Богові та Україні; допомагати іншим; жити за Пластовим законом і слухати його проводу. Також середня пелюстка вказує на шлях уперед – пластуни трактують це як вказівку ніколи не здаватися, рухатися вперед та бути завжди готовими до нових пригод.

Мета організації – виховання свідомих громадян України, які будуть боротися за її долю, волю та майбуття.

Що має “Пласт” такого, чого не мають інші спілки, об'єднання, гуртки? Найголовнішим є те, що “Пласт” – найстаріша скаутська організація в Україні. Протягом усієї історії існування “Пласт” не зупиняв своєї діяльності. Так,

були періоди важкої праці в діаспорі в часи радянської влади, але слів “стоп”, “зупинка” не існувало й не існує для пластунів. Поновлене, “Пласт” виховує молодь не лише фізично, але й культурно, на патріотичних засадах: вірність Батьківщині, любов до своєї культури та мови.

Між собою пластуни вітаються лівою рукою, що спочатку збиває з пантелику, але в таких деталях якраз і вирізняються пластуни. Ми можемо не помічати їх серед натовпу, але це не означає, що їх не існує. То ж чому саме лівою, – запитаєте ви? А тому, що справжній пластун виявляє довіру до особи, з якою вітається, при цьому вимовляючи “Скоб!” Неймовірна єдність – перше, що спадає на думку, коли бачиш пластунів разом. Просто дивовижна підтримка один одного, що, погодьтесь, люди цінують завжди.

“Пласт” має систему уладів. Вони розрізняються за віком учасників: Улад новаків (6-11 років), Улад юнаків (11-17 років), Улад старшого пластунства (18-35 років), Улад сеньйорів (від 35 років). Статус пластина – пожиттєвий, що теж є досить вагомою відмінністю серед інших організацій.

То що саме роблять пластуни? Відповідаючи на таке запитання, вони спочатку трохи розгублюються через велику кількість справ. Та за декілька секунд починається майже безпеки

первний перелік усіх мисливих та немисливих учнів, розваг і подій. Насамперед, пластуни задіяні в справах благодійності: збір коштів, речей для дитячих будинків, відвідування притулків. Це не лише для того, щоб отримати нагороду-значок, а щоб зробити радісними дітей. Окрім того, найвідомішою акцією пластунів є поширення та передача Вифлеємського вогню, що зайнівся на місці народження Ісуса Христа. Ви уявляєте, наскільки це велика відповідальність нести чи перевозити, а головне – піклуватися про вогонь – святиню батько-вірних? Найпопулярнішим видом діяльності скаутів є, звичайно, життя в таборі, різноманітні ігри та забави, святкування урочистостей: День пластина, День скаутської пов'язки. Табори бувають різноманітні: спортивно-вишивальний, який допомагає розвинути навички скаутів; морський, де пластуни мають змогу займатися дайвінгом, каякінгом, яхтингом; летунський, що надає знання про авіацію, закладає основи планеризму; мандрівний – вводить у життя учасників спортивний туризм; кінноспортивний табір – дас змогу оволодіти навичками їздити верхи.

Світло добра і злагоди
у Вашій домівці
**ВИФЛЕЄМСЬКИЙ
ВОГОНЬ МИРУ**
www.votok-plast.org.ua
В рамках святкування
100-річчя Пласти - українського скаутингу

Не можна не згадати їй про унікальні пластунські пісні, які переважно відомі в дуже вузькому колі, наприклад: "При ватрі", "Мій лицарський хрест", "Коли у путь", "Бий барабан", "Гей пластуни", "Попереду жахи — шляхи" та багато інших. Життя пластунів супроводжують колоритні забави. Чого лише варта гра "Срібний долар" (коли гравці за допомогою компаса і мапи шукають "скарб"), або гра, у якій треба розшифрувати послання, закодоване за допомогою чисел. Прогуллянка може тривати кілька днів або кілька годин. Як і табори, мандрівки бувають різні: веломандрівки, гірські, водні, рівнинні та міські.

Організація планує свою діяльність на сходинах. Пластуни, на перший погляд, дивакуваті та креативні (у гарному сенсі слова), люди, які випромінюють тільки позитив.

Взагалі, щоб відчути всю цю атмосферу, треба або поспілкуватися з пластуном, або прийти до центру "Пласти" вашого міста.

Що треба для того, щоб стати пластуном?

- ⇒ По-перше, бажання. Треба мати охоту до вивчення чогось нового, здолання перепон та зростання як особистості.
- ⇒ По-друге, заповнити анкету на офіційному сайті "Пласти" (<http://www.plast.org.ua/>).
- ⇒ По-третє, скласти присягу. Церемонія присяги неймовірно захоплива. Людина, яка хоче приєднатися до пластунів, запалює по свічці на кожну пелюстку лілії, вимовляючи три обов'язки пластина.

Чимало успішних українців висловлюють своє захоплення "Пластом". Серед них Юрій Андрухович, Сашко Положинський, Тарас Проказько, Вахтанг Кіпіані.

Ця організація — дійсно неймовірне середовище. Я глибоко переконаний, що саме такі об'єднання роблять наш світ кращим.

Сподіваюсь, що й ви прагнете його вдосконалювати!

Микита МИРОШНІКОВ

Караван думок

Чимало письменників ставили за свою мету налякати та вразити читача, щоб він постійно оцирався, тримячи від думки, що хтось може бути за його спиною. Потім з'явилася орда нечисті: зомбі, вампіри, вовкулаки та інші монстри. Проте, найстрашнішою є та річ, яку людина сприймає як належне, без будь-яких здивувальних щодо неї.

Коли ти живеш, наприклад, у лісі, то знаєш, що є небезпека у вигляді тварин. Коли ти живеш у суспільстві, де неймовірна кількість людей, то не знаєш вигляду цієї загрози.

"Дитя Бога" Кормака Маккарті про людину, яка вважала себе поза соціумом. Зовні це зовсім нормальній чоловік на ім'я Лестер Баллард, що не викликає жодних тривожних почуттів, але виявляється, що це згус-

ток жорстокості, безпринципності та зла. Яким би не було суспільство, воно має вплив на нас: виховує, в чомуусь обмежує, задля безпеки/комфорту нашого та інших. А що буде з людиною без цих обмежень?

Це книга, яка вхопила своїми сторінками руки читача та не відпускає їх під час читання й після нього. Особливо яскравою є мова письменника, що допомагає відчути себе одним зі свідків подій. Книга змушує думати про ставлення до інших людей: ми можемо допомагати один одному, нести позитив до інших без вигоди для себе. Роман породжує низку думок у читача стосовно свого ставлення до життя взагалі.

"Дитя Бога", беззаперечно, є глибокою книгою, яку варто прочитати, але не перед сном.

Микита МИРОШНІКОВ

CORMAC MCCARTHY
CHILD OF GOD

HIS PROSE, UNFAILINGLY BEAUTIFUL AND EXACT, CARRIES US INTO A DREAMWORLD OF ASTONISHING AND VIOLENT REVELATION. IT IS A FRIGHTENING, ENTRANCING WORLD, WHICH WE MUST FINALLY RECOGNIZE AS OUR OWN

TOBIAS WOLFF

Початок ХХІ століття по-значенний поширенням інтеграційних процесів в усіх сферах життя сучасного суспільства, зокрема й в освіті. Уже третій рік поспіль практикується програма обміну між студентами філологічних факультетів Житомирського державного університету імені Івана Франка та Львівського національного університету імені Івана Франка.

Цьогорічний обмін тривав 5 днів. Найшерше, що вразило до глибини душі, — доброзичливе, прихильне ставлення львів'ян. Нам здається, що саме на Львівщині цілком і повністю збережені українські звичаї та культура. Тут усі мешканці розмовляють українською, приемно йти вулицею і чути рідну мову із вуст інших людей. Стас тепло від думки, що саме в цьому куточку України проживав та творив Іван Франко.

Тут познайомилися з дуже чуйним і відданим своїй справі

деканом філологічного факультету Ярославом Івановичем Гарасимом. Це дійсно людина з великої літери, яка знаходить час на все, знає кожного студента і піклується про нього, як про рідну дитину. Не обійшов, звичайно, своєю увагою він і нас. Також сподобалися викладачі університету, з якими ми мали змогу поспілкуватися: Микола Миколайович Ільницький, Мар'яна Олегівна Гірняк, Ірина Йосипівна Ощепко. У кожного з них свій підхід, своя методологія, власне бачення предмета.

У зв'язку з останніми політичними подіями, які відбуваються у нашій державі, ми мали можливість відчути едність національного духу студентства. Будучи на майдані в момент творення історії, відчуваєшся потужна хвиля самосвідомості та гідності прав людини.

Львів залишився в нашій пам'яті, як регіон добрих і гос-

тинних людей, культурних пам'яток і державних цінностей, регіон, що займається не тільки збереженням рідної мови та віковічних традицій українців, а й їхнім розвитком.

Студентський обмін — важливий етап, адже ми отримуємо новий досвід. Ця поїздка дала змогу розширити свое коло спілкування, тому хочеться висловити подяку Олегу Войтківу та Ользі Котович, які допомогли нам відчути себе не просто гостями, а справжніми львів'янами.

Прогулюючись вуличками Львова, можна відчути атмосферу минулого століття та уявити, як цими дорогами ходив Франко. Ця земля має свою неповторну енергетику, ти наче торкаєшся до старовини. Приїхали за досвідом, а отримали масу задоволення!

*Студенти
Житомирського державного
університету ім. І. Франка*

Події січня-лютого 2014 року

6 січня — 180 років від дня народження поета, сатирика, перекладача Степана Васильовича Руданського (1834-1873). Ще в семінарі почав писати романтичні балади. Найвідомішими з них є "Розбійник", "Вечорниці", "Розмай".

9 січня — 90-а річниця від дня народження талановитого кінорежисера, народного артиста України Сергія Йосиповича Параджанова (1924-1990). Міжнародне визнання він отримав після екранизації в 1964 році повісті М. Кощобинського "Тіні забутих предків".

ЗАСНОВНИК: філологічний факультет ЛНУ ім. Івана Франка

ВИХОДИТЬ за підтримки декана, студентської ради та профбюро студентів філологічного факультету

ДРУК ЗДІЙСНЕНО у видавничому центрі ЛНУ ім. Івана Франка

29 січня — 96 річниця трагедії, що сколихнула всю країну. У цей день невелика кількість юнаків під Крутами віддала своє молоде життя у нерівному бою за Україну. Не забудьмо й ми про герой, які померли за нашу державу, показавши цим, що воля народу до визволення є твердою і непереможною.

15 лютого — 440 років з видання найдавнішої книги на українських землях — "Апостол" (1574 рік). Надрукована українським і російським першодрукарем Іваном Федоровим за його кошти.

ГОЛОВНИЙ РЕДАКТОР:

Ірина БАТЮК

КОРЕКТОРИ:

Ірина КУЗЬМА,
Нatalia СOKIL-KLEPCHAR

ВЕРСТКА І ДИЗАЙН:

Нatalia КУЗІНА

21 лютого — Міжнародний день рідної мови. Щорічно, починаючи з 2000 року, ми святкуємо цю дату. Через загрозу зникнення багатьох мов ЮНЕСКО прагне підтримати їх, як ознаку культурної приналежності особи.

25 лютого — 142 роки з дня народження відомої української письменниці, перекладача, культурного діяча Лариси Петрівни Косач (1871-1913), творча діяльність якої почалася ще з юніх років. З 9 років вже писала вірші, у 13 почала друкуватись.

Ольга НАДІЛЬНА

Редакція може не поділяти думку авторів публікацій.

За достовірність фактів відповідають автори.

У газеті використані фотоматеріали та ілюстрації з мережі Internet.